

ΜΙΚΡΟΙ

ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΚΟΥΚ-
-ΑΚΗΣ

‘Ο χάρος μέ
τήν μάσκα

ΑΡ
7

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ : Η ΛΕΞΙΣ ΠΡΩΤΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

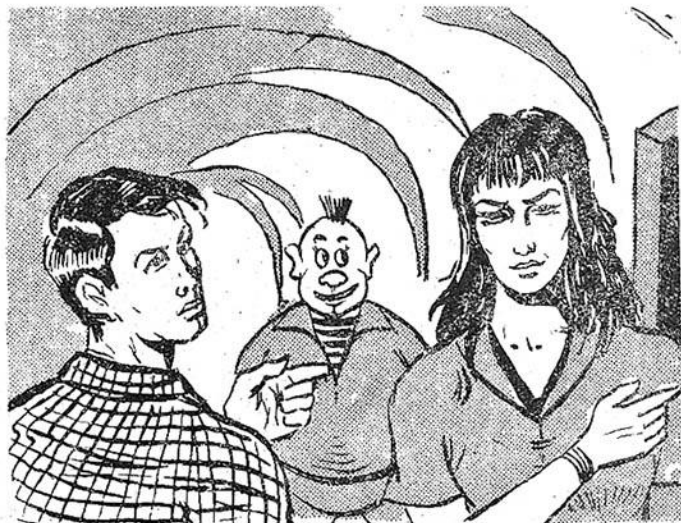
ΑΡΙΘ.

7

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΡΧ.

2

«Ο "Αρης, ή Δανάη και ο Φαντεκέξ άκούνε βήματα ανθρώπων να πλησιάζουν στην καταπακτή:

— Θα τους χτυπήσουμε; ρωτάει ο Φαντεκέξ.

— Μονάχα αν βρεθούμε σε κίνδυνο! του αποκρίνεται ο "Αρης.

Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΙΚΗ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

«Ο "Αρης, ή Δανάη και ο Φαντεκέξ, είχαν φοβερές και τραγικές περιπέτειες μέσα σε μια έρημική μυστηριώδη δίπλα(*).

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος αρ. 6, που έχει τον τίτλο: «ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ».

Τρείς κατάσκοποι είχαν παρσύρει εκεί τὸν Ἄρη γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσουν, μὲ βασανιστήρια, τὸ πολυτίμο μυστικὸ τῆς συνταγῆς κάποιου «Νέου Μετάλλου».

Τὸ μέταλλο αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ ἔχη καταπληκτικὲς χρησιμοποίησεις σὲ νέα πολεμικὰ ὅπλα καταστροφῆς. Ὅπως ἐπίσης καὶ στὴν κατασκευὴ Διαστημοπλοίων γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Διαστήματος!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς, ὅχι μόνο κατάφερε νὰ μὴν ὁμολογήσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικόν, μὰ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν δυὸ συντρόφων του — τῆς Δανάης καὶ τοῦ Φαντεκέξ — νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς τρεῖς φοβεροὺς ἀπαγωγεῖς του.

Ὅμως μόλις τὰ Παιδιὰ κατόρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς ὑπόγειες καταπακτὲς καὶ κατὰ κόμβους τῆς τραγικῆς βίλλας, καινούρια περιπέτεια τοὺς περιμένει.

Βγαίνοντας πάνω στὸν μεγάλο κι ἀνθόσπαρτο κήπο τοῦ κτιρίου ἔχουν ἓνα κακὸ συναπάντημα:

Τὴ στιγμή ἐκείνη μόλις ἔφθασε ἀπ' ἔξω, ὁ «Μεγάλος Ἀρχηγός» τῆς Ὁργανώσεως τῶν Κατασκόπων, μαζί μὲ τοὺς δυὸ γιγαντόσωμους σωματοφύλακές του!

Ἐπακολουθεῖ σωστὴ μάχη τῶν Παιδιῶν καὶ μ' αὐτούς. Ὁ Ἄρης, ὁ Φαντεκέξ καὶ ἡ Δανάη γιὰ νὰ σωθοῦν καταφεύγουν καὶ ταμπουράνονται στὸ γκαράζ τῆς βίλλας, πού βρίσκεται πλάι στὴν πίσω ἀλλόπορτα τοῦ κήπου.

Ὅμως τυχαία, μέσα σ' αὐτὸ τὸ γκαράζ, ἀνακαλύπτουν μιὰ κρυφὴ πόρτα. Εἶναι μιὰ ἐξόδος πού μὲ ἀτέλεστα σκαλοπάτια καὶ ὑπόγειους σκοτεινοὺς διαδρόμους, ὁδηγεῖ τὰ τρία Παιδιά, στὸ τρομερὸ «Κελλί τοῦ θανάτου».

Εἶναι μιὰ θαθεῖα καταπακτή, πού, ὅταν σπάζουν τὴν πόρτα τῆς καὶ μπαίνουν μέσα, ἀντικρύζουν κάτι ἀφάνταστα φρικτό:

Κάπου, σὲ μιὰ γωνιά, δρίσκεται ἓνα παλὸ σκελετωμένο γωμένο φέρετρο. Μοιάζει σὰ νὰ τὸ ἔχουν ξεθάψει ἀπὸ τάφο!

Πάνω στὸ νεκροσέντοικο αὐτὸ κάθεται ἓνα σκελετωμένο ἀνθρώπινο πλάσμα: Ἐνα ζωντανὸ πτώμα πού μόλις βλέπει τὰ τρία Παιδιά, ἀνασαλεύει καὶ σηκώνεται...

Προχωρεῖ τρικλίζοντας πάνω στὰ κοκκαλιάρικα πόδια του. Φθάνει στὸν Ἄρη πού ἔχει σταθῇ μπροστὰ ἀπὸ τὴ Δανάη καὶ τὸν Φαντεκέξ. Κι ἀπλώνοντας τὰ χέρια του τὸν ἀγκαλιάζει. Ἐνῶ ἀπὸ τὰ κόφια στήθια του, βγαίνει βραχνή κ' ὑπόκωφη φωνή:

— Καλῶς ὤρισες, Χάρε!... Ἦρθες λοιπὸν ἐπὶ τέλους, νὰ πάρῃς τὴν ψυχὴ μου;!

Ἡ Δανάη νοιώθει ἀφάνταστη φρίκη! βλέποντας τὸ τρομακτικὸ ζωντανὸ πτώμα νὰ κρατᾷ ἀγκαλιασμένον τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο.

— Μηῆρ! ξεφονιάζει σπαρτακτικά, σὰ νὰ σφίγγουν δυὸ ἄοράτα χέρια τὸ λαιμὸ της.

Καὶ χάνεται, σὰν τρελλή, πάνω στὸν Βρυκόλακα. Ζητάει

νά τόν σπαράξη με τὰ νύχια της.

Όμως άλλοίμονο! Τὴν ἴδια στιγμή γρήγορα ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν στὸ τραγικὸ αὐτὸ κελὶ τοῦ ζωντανοῦ Νεκροῦ!

ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ

Ὁ "Αρης σπρώχνει τὸ φρικτὸ ἀνθρώπινο πλάσμα πού τὸν ἔχει ἀγκαλιάσει.

— Θὰ εἶναι ὁ «Μεγάλος Ἀρηγὸς» κ' οἱ κακοῦργοι σωματοφύλακές του! Λέει στὴ Δανάη

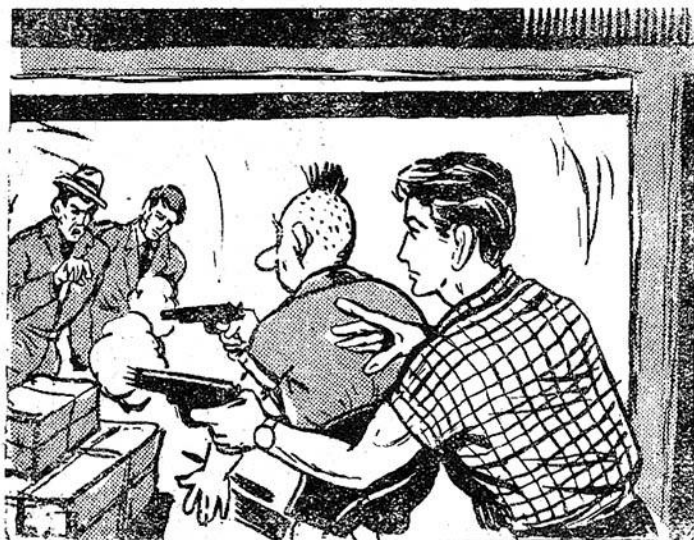
καὶ τὸν Φαντεκέξ. Θὰ ταμπουρωθοῦμε μετὰ τὰ πιστόλια μας δεξιά κι ἀριστερά ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Καὶ θὰ τοὺς χτυπήσουμε; ρωτᾷ ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας. Ἡ θὰ περιμένουμε νὰ βρεθοῦμε σέ... μεγάλη ἀνάγκη; (*)

Ὁ μικρὸς Φαντομάς μουρμουρίζει :

— Μονάχα ἂν βρεθοῦμε σέ

(*) Διάβασε τὸ κωμικὸ περιστατικὸ στὸ προηγούμενο τεῦχος.

Σχεδὸν ταυτόχρονα δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν: Ἡ σφαῖρα τοῦ "Αρη τινάζει στὸν ἀέρα τὸ τσιγάρο πού κρατᾷ στὰ χέρια του ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς. Ἐνῶ ἡ σφαῖρα τοῦ Φαντεκέξ στραπατσάρει τὸ καλοδεμένο παπιγιὸν τοῦ ἄλλου.

κίνδυνο θα πυροβολήσουμε. 'Αλλά και πάλι, μόνο σ' εμένα η πόδια. Ποτέ στο κεφάλι, στο στήθος, η στην κοιλιά!

Ο Τζωνντζών ρωτάει χαλά.

— Σιό... λαιμό επιτρέπεται ;

Μά νά: Δέν έχουν περάσει λίγες στιγμές και τρεις άνδρες φθάνουν έξω από την ανοικτή πόρτα της φρικτής Κατακόμβης.

Πρώτοι οι δυο Σωματοφύλακες κάνουν να περάσουν μέσα. Μά γρήγορα ύποχωρούν και ξαναθαίνουν.

Σχεδόν ταυτόχρονα όμως δυο πυροβολισμοί άντηχουν: 'Η σφαίρα του 'Αρη τινάζει στον αέρα το τσιγάρο που κρατάει στα χείλια του ό ένας από τους κακοποιούς. Και ή σφαίρα του Φαντεκέ στραπατσάει το καλοδεμένο παπιγιόν του άλλου!

Οί δυο Κακούργοι ξαφνιάζονται. 'Υποχωρούν τρομαγμένοι. Δέν είχαν υπολογίσει καλά τους όπλισμένους αντιπάλους τους.

'Απ' έξω άκούγεται τώρα ή φωνή του «Μεγάλου 'Αρχηγού». Μουγγρίζει άγρια στους δυο γιγαντόσωμους Σωματοφύλακες του :

— 'Απάνω τους, σκυλιά! Προχωρήστε μέσα! Γι' αυτό σας έχω και σας πληρώνω : Για να σκοτωνόσαστε όταν το θέλω!

Και τραδώντας το πιστόλι του συνεχίζει:

— Σας διατάζω να μπήτε και να τους σκοτώσετε. 'Αλ-

λοιώς θα σας σκοτώσω εγώ!

Οί δυο γιγαντόσωμοι άνδρες κάνουν μια δεύτερη προσπάθεια να περάσουν την ανοικτή πόρτα του θανάτου! Στα χέρια σφίγουν τις λαβές των πιστολιών τους.

Όμως, σχεδόν ταυτόχρονα και πάλι, δυο δυνατοί πυροβολισμοί άντηχουν.

Το πυρωμένο βλήμα του 'Αρη, αυτή τη φορά, τσουρουφλίζει τα μαλλιά του ένός Κακούργου. 'Ενώ ή σφαίρα του κοντόχοντρου Κεφάλα, τρυπάει, πέρα για πέρα, τη μύτη του άλλου.

Και πάλι οι δυο Σωματοφύλακες ύποχωρούν τρομαγμένοι.

— Φοδόσαστε λοιπόν σκυλιά! ούρλιάζει μανιασμένος ό «Μεγάλος 'Αρχηγός» τους.

Καί, τραδώντας τη σκανδάλη του πιστολιού του, φυτεύει μια σφαίρα στα στήθια του ένός. Τόν σωριάζει κάτω μπροστά στην πόρτα του κελλιού που δρισκόταν το ζωντανό Πτώμα.

'Αμέσως γυρίζει την κáνη του προς τα στήθια του άλλου Σωματοφύλακα. Κάνει να ξανατραβήξει τη σκανδάλη.

Μά δέν προφθαίνει αυτή τη φορά...

Ο μελλοθάνατος 'Ανδρας που είδε την τύχη του συναδέλφου του, προλαβαίνει εκείνος να τραβήξει πρώτος τη σκανδάλη του πιστολιού του.

Το πυρωμένο βλήμα σφηνώνεται θανατερό στα στήθια του 'Αρχικακούργου. Τόν σωριάζει κάτω, χωρίς ούτε στεναγμός να βγή από τα χείλια του!

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΤΩΜΑ ΜΙΛΑΕΙ

‘Ο Φαντεκέξ, πού από τὸ μέρος τῆς πόρτας, ἀκούει καὶ μισοβλέπει τὸ κακὸ πού γίνεται, μурμουρίζει:

— ‘Απὸ τρεῖς γίνανε δύο, καὶ ἀπὸ δύο θὰ γίνουν ἓνας!.. Θὰ τοῦ τῇ μπουμπουνίσω, τὸ λοιπὸν καὶ τοῦ ἓνα γιὰ νὰ γίνη... μηδές!

Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη, μὲ κατεύθυνσι τῆς κάννης του πρὸς τὸν Σωματοφύλακα πού ἀπομένει ἀκόμα ζωντανός!

— Μπούουουμμ!

‘Ομως ἀτυχία! ‘Η σφαῖρα κτυπάει, ἄκρη - ἄκρη, στὸ πέτρινο ντουβάρι τῆς πόρτας. Ἐξοστρακίζεται καὶ ξαναγυρίζει πρὸς τὸ μέρος του. Τὸν κτυπάει μὲ ὀρμὴ στὸ κεφάλι. ‘Ομως καὶ ἀπ’ ἐκεῖ ἐξοστρακίζεται καὶ τινάζεται πρὸς τὸ σημεῖο πού στέκει τὸ φρικτὸ ζωντανὸ πτώμα! Κτυπάει καὶ ἐκεῖνο στὸ κεφάλι. Τὸ κάνει νὰ σωριαστῇ κάτω, ψιθυρίζοντας εὐτυχισμένο :

— ‘Επὶ τέλους! ‘Ηρθες, καλὲ μου Χάρε! ‘Ηρθες νὰ με λυτρώσης ἀπὸ τὴν κόλασι τῆς Ζωῆς!

‘Ο Φαντεκέξ πανηγυρίζει :

— ‘Αμάν, κεφάλι πού τὴν ἔχω, ἀδερφοῦλη μου! Οὔτε σφαῖρα δὲν τὴν πιάνει, νὰ μὴν ἀβασκαθῇ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ‘Αρης, κάνει μιὰ ξαφνικὴ ἐξοδο ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ κτυπώντας, μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του, στὸ κεφάλι τὸν γιγάντιο Σωματοφύλακα, τὸν γκρεμίζει ἀ-

ναίσθητον κάτω!

Τώρα τὰ τρία Παιδιὰ εἶναι λεύθερα νὰ ξαναφύγουν!

— Πάμε λοιπόν! κάνει ὁ ‘Αρης στὴ Δανάη καὶ στὸν Τζωντζών.

Τὰ δύο Παιδιὰ κινούνται γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

‘Ομως μιὰ ἀδύναμη φωνὴ τοῦ ζωντανοῦ πτώματος πού ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεψυχᾷ, καθηλώνει καὶ τοὺς τρεῖς ἀκίνητους στὴ θέσι πού βρίσκονται.

— Σταθεῖτε, Παιδιὰ μου! Ἐχω κατὰ νὰ σᾶς πῶ πρὶν ὁ Χάρος πάρῃ τὴν ψυχὴ μου!

‘Ο ‘Αρης, ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκέξ γονατίζουν περιέργοι γύρω του. Καὶ μὲ τὴν ἀδύναμη φωνούλα πού βγαίνει ἀπὸ τὰ κούφια στηθεῖα του, τοὺς λέει:

— Δὲν εἶμαι θρυκλόκακας, ὅπως φαίνομαι. Κάποτε ἤμουν κ’ ἐγὼ ἓνας κανονικὸς ἄνθρωπος. Ἐνας σοφὸς Ἐπιστήμονας πού εἶχα ἐργαστῇ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ κάνω μιὰ μεγάλη ἐφεύρεσι! Αὐτὸ τὸ μυστικὸ μου θέλησαν νὰ μάθουν οἱ Κακούργοι πού μὲ ἄρπαξαν κάποια νύχτα, καὶ μ’ ἔκλεισαν ἐδῶ, σ’ αὐτὸ τὸν καταραμένο τάφο...

»Αμέτρητα μαρτύρια μοῦ ἔχουν κάνει μέχρι σήμερα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μάθουν τὸ μεγάλο μου μυστικόν! ‘Ομως μονάχα τὸ κορμὶ μου κατάφεραν νὰ δαμάσουν. Ἡ ψυχὴ μου δὲν λύγισε! Ἐμενε γερὴ καὶ ἀκλόνητη σὰν μαρμαρένια κολώνα!

»Ἔτσι, πεθαίνω τώρα μὲ τὴν ἱκανοποίησι πὼς δὲν ἄφησα τὴ μεγάλη μου ἐφεύρεσι νὰ πέσῃ στὰ χεῖρια κακούργων. Πού

θῶ τὴν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ σκορπίσουν τὸν θάνατον καὶ τὴ συμφορὰ στὴν ἁμοιρὴ Ἀνθρωπότητα!

— Πῶς λέγεις; τὸν ρωτᾷ ὁ Ἄρης.

Τὸ ἐτοιμοθάνατο πῶμα ἀποκρίνεται :

— Σμῖθ Λώρμαν μὲ λέγαν, τὴν ἐποχὴ ποὺ κ' ἐγὼ ἤμουν ἄνθρωπος! Τώρα ὅποιος μὲ 'δῇ, μονάχα «δρυκόλακα» θὰ μπορούσε νὰ μὲ πῇ!

Τὸ σκελετωμένο κι ἀποκρουστικὸ ἀνθρωπόμορφο πλάσμα, ἀγκαλιάζει μὲ τὴ θολὴ ματιὰ τοῦ τὸν Ἄρη.

— Φαίνεται καλὸ κ' ἐξυπνο παλικάρι! τοῦ ψιθυρίζει. Παρακάλεσε, λοιπόν, τὴν Κοπέλλα καὶ τὸ ἄλλο Παιδί ν' ἀποτραβηχτοῦν γιὰ λίγο ἀπὸ κοντὰ μας. Θέλω, πρὶν πεθάνω, νὰ ἐμπιστευθῶ σ' ἐσένα τὸ μεγάλο μου καὶ πολὺτιμο μυστικὸ! Πιστεύω, πῶς στὰ χέρια σου δὲν θὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸ κακὸ καὶ τὴν καταστροφὴ τῶν ἀνθρώπων!

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙ!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς γνέφει στὴ Δανάη καὶ τὸν Φαντεκέξ νὰ δοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ τραγικὸ κελὶ τοῦ θανάτου!

Ἡ Δανάη ὑπακούει χωρὶς ἀντίρρηση...

Ὁ Τζωνυτζὼν κοντοστέκεται. Μουρμουρίζει σὰν παρεξηγημένος:

— Γιατίς νὰ φύγουμε κὺρ Πεδαμενομακαρίτης; Μάννα μᾶς ἔκανε κ' ἐμᾶς. Δὲν βγήκαμε ἀ-

πὸ... ἐκκολλαπτικὴ μηχανή!

Ὁ Ἄρης ἀνασηκώνεται. Τὸν σπρώχνει ἐλαφρὰ μέχρι τὸ κατώφλι τῆς πόρτας ποὺ πρὶν μιὰ στιγμή εἶχε βγῇ ἡ Δανάη. Κι ἀπ' ἐκεῖ, μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά του, τὸν ἐξαποστέλλει κουτροβαλῶντας, ἔξω μακριὰ ἀπὸ διὰδρομο!

Τέλος, ξαναγυρίζει ἀμέσως κοντὰ στὸν σκελετωμένον ἄνθρωπο. Τοῦ λέει:

— Εἴμαστε μονάχα οἱ δύο μας τώρα ἐδῶ... Κανένας ἄλλος, οὔτε μᾶς βλέπει, οὔτε μᾶς ἀκούει... Μπορεῖς λοιπὸν νὰ μοῦ πῇς αὐτὸ ποὺ θέλεις...

Ὁ μαρτυρικός κ' ἐτοιμοθάνατος Ἐπιστήμονας ἀρχίζει. Ἡ φωνὴ του εἶναι πολὺ σιγανὴ κι ἀδύναμη. Τόσο ξεψυχησμένη ποὺ μόλις ἀκούγεται :

— Ἀκουσε λοιπόν, παιδί μου! Καὶ πρόσεξε νὰ χαράξης καλὰ στὴ μνήμη σου τὰ λόγια μου!

— Ναί, καλὲ μου ἄνθρωπε! Ποτὲ δὲν ξεχνᾶω κάτι ποὺ θ' ἀκούσω, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ!

Τὸ ζωντανὸ πῶμα συνεχίζει:

— Ἡ ἐφεύρεσί μου εἶναι φοβερὴ καὶ τρομερή! Μ' αὐτὴν θὰ μπορῇ ὁ Ἄνθρωπος νὰ τάξει-δεύῃ μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. Νὰ μεταφέρεται, ὅπου θέλει, αὐτοστιγμῇ. Νὰ μετακινήται χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθῇ πιά κανένα μεταφορικὸ μέσο!

»Οἱ σύγχρονοι πύραυλοι, ταξιδεύουν ἄργα σὰν ἀραμπάδες, ἀν τούς συγκρίνῃ κανεὶς μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἡ ἐφεύρεσί μου θὰ μετακινῇ τοὺς ἀνθρώπους...

— Εἶναι κάποια μηχανικὴ

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ "Ἀρης κάνει μιὰ ξαφνικὴ ἐξοδο ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ κτυπώντας μετὰ τὴ λαθὴ τοῦ πιστολίου τοῦ τὸν Σωματοφύλακα, τὸν γκρεμίζει ἀναισθητὸν κάτω. Τώρα πιά, τὰ τρία Παιδιά εἶναι λεύθερα.

συσκευή, ἡ ἐφεύρεσί σου αὐτή; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ "Ἀρης.

— "Ὅχι, παιδί μου! 'Ιπτάμενες συσκευές ὑπάρχουν ἀμέτρητες! Κι ὅλο οἱ ἄνθρωποι τὶς τελειοποιοῦν γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν μετὰ μεγαλειότερη ταχύτητα...

»Ἡ δική μου ἐφεύρεσις στηρίζεται στὴν ἀφομοίωσι τῶν μορίων κάθε σώματος, ἐμφύχου ἢ ἄψυχου, μετὰ τὰ μόρια τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα! "Ὑστερα ἡ θέλησι μας ἀποτελεῖ τὴν κινητήριον δυνάμη πού πραγματοποιεῖ τὴν ἀκαριαία μετακίνη-

σι!...

— Δηλαδὴ, κάνει συλλογισμένος ὁ "Ἀρης: Φθάνει νὰ σκεφθῇ κανένας πού θέλει νὰ πάη, κι ἀμέσως θὰ βρίσκειτ' ἐκεῖ....

— 'Ακριβῶς! ψιθυρίζει ὁ ἐτοιμοθάνατος ἐφευρέτης.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς ἔχει ἀντιληφθῇ τὴ μεγάλη σοδαρότητα μιᾶς τέτοιας ἐφευρέσεως. Καὶ ἀδημονεῖ νὰ μάθῃ:

— Πέσ' μου ὅμως, καλέ μου "Ἀνθρωπε: Πῶς μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἐφεύρεσί σου; Τί πρέ-

πει νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος γιὰ ν' ἀφομοίωσῃ τὰ μόρια τοῦ σώματός του μὲ τὰ μόρια τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα;

Καὶ προσθετεῖ:

— Ἀφοῦ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ ἐμπιστευτῇς σ' ἐμένα τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικὸ σου, μίλησέ μου γρήγορα. Πολὺ φοβάμαι πὼς δὲν θὰ προλάβῃς. Ἡ ψυχὴ σου, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ φτερουγίσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ!....

Ὁ σκελετωμένος ἄνθρωπος ψιθυρίζει:

— Δίκην ἔχεις, παιδί μου! Ἄκουσε λοιπόν:

Καὶ μὲ τὴ σιγανὴ κ' ὑπόκωφη φωνὴ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴ στήθειά του, ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀποκαλύπτῃ τὸ φοβερὸ μυστικόν:

— Θὰ ἐτοιμάσῃς μιὰ χημικὴ σύνθεσι μὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ στοιχεῖα.....

.....

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

Καὶ τοῦ ἐξηγεί, μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὴν μεγαλειώδη αὐτὴ ἐφεύρεσί του....

Ὁ Ἄρης εἶναι τώρα κάτοχος ἐνὸς συνταρακτικοῦ μυστικοῦ. Ἡ ἐπινοήσι αὐτῆ τοῦ δυστυχισμένου ἐπιστήμονα εἶναι ἱφάνταστα πολύτιμη. Καὶ σὲ καιρὸ εἰρήνης, καὶ σὲ καιρὸ πολέμου!

Στὴν εἰρήνη, θὰ μπορῇ νὰ καταργήσῃ ὅλα τὰ συγκοινωνία καὶ μεταφορικὰ μέσα ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ἡ μεταφορὰ τους ἀπὸ τόπο σὲ τόπο θὰ μπορῇ νὰ γίνεται σὲ ἀσύλληπτα μικρὰ χρονικὰ διάστημα. Τὰ αὐτοκίνητα, οἱ σιδηρόδρομοι,

τὰ πλοῖα καὶ τ' ἀεροπλάνα, ἀχρηστεύονται. Μονάχα σὰν παλὰ σιδηρικὰ θὰ μποροῦν πιά νὰ πουληθοῦνε...

Στὸν πόλεμο, πάλι μὲ τὴν ἐφεύρεσι αὐτῇ θὰ μποροῦν νὰ μετακινοῦνται στρατιῆς ὁλόκερες ἀκαριαίᾳ. Νὰ μεταφέρωνται ὅπου ἡ στρατηγικὴ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ. Ἀκόμα καὶ σὰ μετώπισθεν τῶν ἀντιπάλων!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς τὰ συλλογιέται ὅλ' αὐτά. Καὶ καθὼς ἡ ψυχὴ του πλημμυρίζει ἀπὸ ἀνείπωτη χαρὰ, ψιθυρίζει:

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ μεγάλη ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἔδειξες, καλὲ μου ἄνθρωπε. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ φανῶ ἀντάξιό της. Καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πὼς ἡ ἐφεύρεσί σου, δὲν θὰ χρησιμοποιηθῇ ποτέ, παρὰ μονάχα γιὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ τὴν εἰρήνην ἀνάμεσά τους!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἀνάλαφρος ἀναστεναγμὸς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ μελανιασμένα χεῖλια τοῦ ἄμοιρου Ἐπιστήμονα. Καὶ καθισμένος, ὅπως βρίσκεται πάνω στὸ νεκροσέντουκο, γέρνει πρὸς τὰ πόσω. Ἀπομένει ἀκίνητος. Νεκρὸς!

Ὁ Ἄρης τοῦ κλείνει τὰ βλέφαρα. Ἐνῶ δυὸ δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του...

Κι ἀμέσως κάνει ν' ἀνασηκωθῇ. Νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴ φρικτὴ κραταπακτὴ. Νὰ συναντηθῇ μὲ τοὺς δυὸ συντρόφους του. Νὰ φύγουν ὅσο πιὸ γρήγορα μπορέσουν...

Μὰ δὲν προφθαίνει: Ἐαφνικὰ θόρυβος ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Φαν-

τεκέξ νὰ τοῦ λήη :

— Φυλάξου, ἀδερφοῦλη μου!
Ὁὰ σὲ φάη μπαμπέσικα!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς γυρίζει ἀμέσως πρὸς τὴν εἴσοδο...

Καὶ νά: Ἀντικρύζει μπροστά του ἕναν παράξενον ἄνθρωπο. Εἶναι ντυμένος ἀφοργα σὰν πλούσιος ἀριστοκράτης: Φοράει μαῦρο φράκο. Ἀσπρο κολλα-

ριστὸ πουκάμισο. Παπιγίδν στὸ λαιμό. Ψηλὸ καπέλλο στὸ κεφάλι. Καὶ μαύρη μάσκα στὸ πρόσωπο! Στὸ δεξί του χέρι κρατᾷ ἕνα μεγάλο πιστόλι μὲ μύλο. Ἐχει τὴν κάννη του γυρισμένη πρὸς τὸν Ἄρη.

Ταυτόχρονα ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη χύνονται πᾶνω του. Ζητάνε νὰ τὸν ἀφοπλίσουν!

Ὁ μαυροφορεμένος Ἄνδρας μὲ τὴ μάσκα, ποὺ μοιάζει σὰν Χάρος ποὺ ἦρθε νὰ πάρῃ τὶς ψυχὰς τους, σαστίζει. Τὰ χάνει γιὰ λίγες στιγμὲς μπροστὰ στὴν ἐπίθεσί τους.

Ὅμως γρήγορα συνέρχεται. Καὶ μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ ποὺ κρατᾷ, δίνει τρομακτικὸ κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ Ἄρη.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος!

Ταυτόχρονα ὁ Φαντεκέξ τινάζεται σὰν βολίδα στὸν ἀέρα. Καὶ σερβίρει μιὰ φοβερὴ κουτουλιά του στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ ἄγνωστου Κακούργου!

Σωριάζεται κι αὐτὸς ἀκίνητος κάτω!

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ!

Ὁ κωμικοτραγικὸς αὐτὸς ἥρωάς μας ἔχει — ὅπως ξέρου-
με—ὑπεράνθρωπη μυστικὴ δύναμι.

Ἔτσι, ἀρπάζει ἀμέσως στὰ χέρια του τὸν ἀναίσθητον Ἄρη.

— Πάμε νὰ φύγουμε, Ὁμορφοκούκλα! φωνάζει στὴ Δανάη. Καὶ βγαίνοντας ἀμέσως ἔξω, στὸν μισοσκότεινο διάδρομο, τὸ βάζει στὰ πόδια.

Ἡ ὁμορφὴ μελαχροινὴ Κοπέλλα τὸν ἀκολουθεῖ κλαψουρίζοντας γιὰ τὸν κτυπημένο σύντροφό της:

— Θεέ μου! Λὲς νάπαθε κανένα κακό;

Ὁ Φαντεκέξ, χωρὶς καθόλου νὰ καθυστερήσῃ τὸ φευγιό του, μурμουρίζει.

— Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ στραπασαρίστηκε ἡ κεφαλὰ του! Ἄν δὲν φτειάχεται, θὰ τοῦ περάσουμε... καινούργια!

Σὲ λίγο, φθάνουν κ' οἱ δύο τους στὰ πέτρινα σκαλοπάτια ἀπ' ὅπου εἶχαν κατέβῃ στὸ φρικτὸ κελλὶ τοῦ θανάτου.

Ὁ Τζωννυτζών, παρὰ τὸ βαρὺ φορτίο του, τ' ἀνεβαίνει γρήγορα. Ὡσπου βγαίνουν πᾶνω στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γκαράζ. Κι ἀπ' ἐκεῖ, ἔξω στὸν κῆπο τῆς μυστηριώδους βίλλας τῶν Κατασκόπων...

Τέλος, πρώτη ἡ Δανάη πηδάει ἔξω ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κάγκελα ποὺ βρίσκονται γύρω...

Ὁ Φαντεκέξ τῆς δίνει, ἀπὸ μέσα, τὸν ἀνίσθητο Ἄρη. Ἐκείνη τὸν πιάνει. Τὸν ἀποθέτει μαλακὰ κάτω στὸ πεζοδρόμιο.

Στὸ μεταξύ πηδάει ἔξω κι ὁ Κι φάλας. Ξανασηκώνει στὰ γερὰ μπράτσα του τὸ δυστυχημένο Νέο. Καὶ παίρνει πάλι δρόμο...

Ἦλὲ μιὰ στιγμή, ἡ Δανάη πού τὸν ἀκολουθεῖ, μурμουρίζει :

— Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε, Φαντεκέξ! Σκέψου νὰ ἐρχόντουσιν κι ἄλλοι!

— Ἐμεῖς τὴ γλυτώσαμε, γιὰ ἐκεῖνο; τῆς κάνει. Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ ξόδευα μερικὲς κουτουλιές; μου ἀκόμα. Καὶ θὰ τοὺς ἐκτελνα ὀλοζούπητους στὸν Ἄλλο Κόσμο!

.....

Λίγο πιὸ κάτω ὁ Τζωνιτῶν κατατάει ἕνα ταξί:

— Σιφφὲρ εἰς' ἐλεύθερος; τὸν ρωτᾷ.

— Ναι!

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! τοῦ λέει. Κατὰ τί φαινόμενα στό... ράφι θὰ μείνουμε, ἀδερφούλη μου.

Καὶ ἀνιίγοντας τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινητοῦ, ξαπλώνει στὸ πίσω κάθισμα τὸν ἀναισθητο Ἄρη.

Σπρώχνει μέσα τὴ Δανάη. Μπαίνει κι αὐτός...

— Τράβι! διατάζει τὸ σωφφέρ.

— Πού ἐχ' πάτε; ρωτᾷ ἐκεῖνος.

— Ἐκεῖ πού μένουμε...

— Πού μένετε;

— Στὸ οἶτί μας.

Ἡ Δανάη δίνει στὸ σωφφέρ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τους. Καὶ τὸ ταξί ξεκινάει...

Ἐπὶστερα κολλάει τὰ χεῖλια τῆς στὸ αὐτὶ τοῦ Φαντεκέξ. Τὸν ρωτᾷ ψιθυριστὰ:

— Ἐχεις λεφτὰ νὰ τὸν πληρώσουμε;

— Καὶ βέβαια! Γιὰ ψωριά-ρη μὲ πέρασες;

— Πού τὰ δρῆκες;

Ἄ Κεφάλας τῆς δείχνει, μὲ μιὰ ματιά του, τὸν ἀναισθητο Ἄρη :

— Ψεῖρισα τὸ λεγόμενο καὶ τσέπωσα τὸ χαρτζηλικάκι του! τῆς λέει. Καθότι σκέφτηκα πρακτικά...

— Δηλαδή;

Νά : Ἄν μὲν πεθάνη, τότες τί τοῦ χρειάζονται τὰ λεφτὰ; Στὸν Ἄρη δὲν πλερώνουνε νοῖ-κι! Ἄν πάλι ζήση, τότες...

— Τί;

— Νέος εἶμαι. Θὰ δουλέψω καὶ θὰ τοῦ τὰ δώσω!

ΦΟΒΕΡΟ ΚΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ!

Τὸ ταξί φθάνει κάποτε καὶ φρενάρει ἔξω ἀπὸ τὸ φτωχόσπι-τό τους.

Ἄ μικρὸς Φαντομάς ἐξακο-λουθεῖ νὰ δρίσκεται σὲ ἀφασία. Ἄ Φαντεκέξ ἀναγκάζεται νὰ τὸν μεταφέρῃ μέσα πάλι στὰ χεῖρα...

.....

Φαίνεται ὅμως πὼς τὸ κτύπημα πού εἶχε δεχθῇ στὸ κεφάλι ὁ Ἄρης, ἦταν πολὺ δυνατό. Ἡ Δανάη δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ τὸν συνεφέρῃ...

Μὰ τί παράξενο!

Μόλις τὸ ὑπέροχο αὐτὸ Παι-

δι' ανοίγει τὰ μάτια του, κυττάζει γύρω χαμένα :

— Πώς βρεθήκαμ' ἐδῶ; φιθυρίζει προσπαθώντας νὰ θυμηθῇ.

Ὁ Φαντεκὲς χαμογελάει στὴ Δανάη :

— Ἀπὸ τότες πού τὸν δάρησε στὸ κεφάλι ὁ Ψηλοκαπελλῶτης, δὲν θυμᾶται τίποτις, ὁ φουκαρᾶς! Ἔχει πάθει... ἀμνηστία! Χίι, χίι, χίι!

Ὁ Ἄρης πού τὸν ἀκούει, παραξενεύεται :

— Ποιὸς μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι; ρωτᾷ περιεργος.

— Ἐκεῖνος μὲ τὸ φράκο καὶ τὴ μάσκα! Τὸ κορόϊδο κάποιος; Τέτοια θὰ λέμε τώρα;

Ὁ μικρὸς Φαντομάς ἱλακολουθεῖ νὰ μὴ καταλαβαίνει.

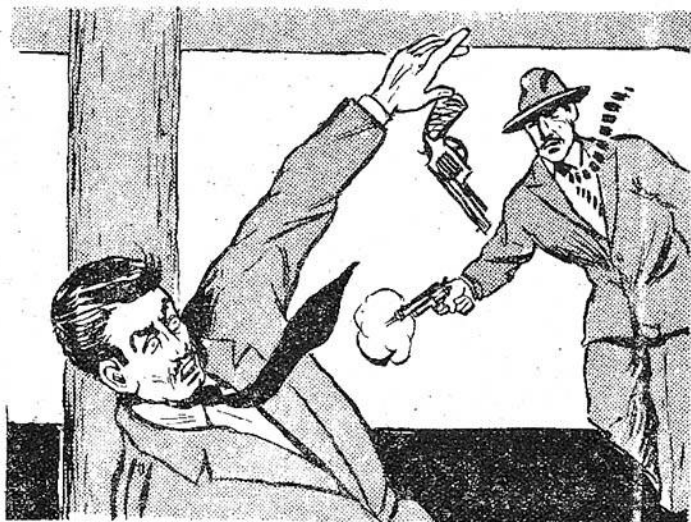
— Ποιὸς ἦταν αὐτός; Ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα!

Ὁ Τζωνυτζῶν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Χίι, χίι, χίι! Ἐσὺ σιγὰ - σιγὰ θὰ μᾶς πῆς πὺς δὲν εἶδες οὔτε κ' ἐκείνον τὸν τραγικιανὸ μπρουκόλακα!

— Ποιόν;! κάνει χαμέα ὁ Ἄρης.

Τὰ μάτια τῆς Δανάης σκο-

Ὁ μελλοθάνατος Ἄνδρας, πού εἶδε τὴν τραγικὴ τύχη τοῦ συναδέλφου του, προλαβαίνει ἐκεῖνος νὰ τραθῆξη πρώτος τὴ σκανδάλῃ τοῦ πιστολιοῦ του. Τὸ πυρωμένο βλήμα σιγῶνεται θανατερόα στὰ στήθια τοῦ Ἀρχικακούργου. Τὸν σωριάζει κάτω.

τενιάζουν. Κάτι φοβερό έχει αρχίσει να υποψιάζεται. Πρέπει να ξεκαθαρίσει την κατάστασι.

— Για πέσ' μου "Αρη! τὸν ρωτάει. Σοβαρὰ δὲν ξέρεις ἐκείνον τὸν σκελετωμένο γέροντα ;

— Μὰ ὄχι! Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου...

— Οὔτε τὴ βίλλα μὲ τοὺς Κατασκόπους, ξέρεις;

— Ποιὰ βίλλα, Εἶχαμε πάει σὲ καμμιά βίλλα;

— Μὰ δὲν θυμᾶσαι τοὺς τρεῖς ψευτοαστυνομικοὺς ποὺ σὲ ἀπαγάγανε;

— Ἐμένα;! Ὅνειρεύεσαι Δανάη;

Ἡ Κοπέλλα τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια :

— Εἶπες πὼς δὲν θυμᾶσαι τὸν σκελετωμένο ἐπιστήμονα. Ἄρα δὲν θὰ θυμᾶσαι οὔτε καὶ τὴ μυστικὴ ἐφεύρεσί του. Αὐτὴν ποὺ ἐμπιστεύτηκε μονάχα σ' ἐσένα...

Ὁ "Αρης στεναχωριέται :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, Δανάη. Τίποτα δὲν ξέρω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε...

Τὸ Κορίτσι τραβάει παρᾶμερα τὸν Φαντεκεξ :

— Εἶναι τρομερό! τοῦ λέει σιγά. Φαίνεται πὼς μὲ τὸ κτύπημα ποὺ δέχτηκε στὸ κεφάλι, ἔχασε τὴ μνήμη του. Δὲν θυμᾶται τίποτα! Οὔτε κι αὐτὴ τὴ μεγάλη ἐφεύρεσι ποὺ τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὸ ζωντανὸ Πτώμα!

— Τόσο τὸ καλύτερο μурμουρίζει ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας.

— Γιατί; κάνει παραξενεμένη ἡ Δανάη.

— Γιατὶ σίγουρα θάχῃ ξεχάσῃ καὶ τό... κομπόδεμα ποὺ τοῦ ξάφρισα! Χί, χί, χί!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ἄλλοίμονο! Ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας ποὺ εἶχε πραγματοποιήσει τὴ μεγαλειότερη ἐφεύρεσι τῶν αἰώνων, δὲν ζοῦσε πιά! Καὶ ὁ "Αρης — ὁ μόνος ποὺ τοῦ τὴν εἶχε ἐμπιστευθῇ — δὲν τὴ θυμᾶται πιά!

Τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικὸ, ποὺ θὰ μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τὴ μορφή τοῦ Κόσμου, ἔχει πιά χαθῇ! Τραγικὴ ἀπώλεια γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Ὁ Φαντεκεξ κάνει μὰ προσπάθεια νὰ ξυπνήσῃ τὴ μνήμη τοῦ φίλου του.

— Για ζορίσου νὰ θυμηθῇς, βρε Μικροφοντομά! τοῦ λέει. Για σφίξου λιγάκι. Μὰ τόσο μεγάλη δυσκοιλιότητα ἔχει πάθει ἡ κεφάλαι σου, ἀδερφοῦλη μου;

Ὅμως τίποτα δὲν γίνεται. Ὅσο κι ἂν ψάχνει στὸ μυαλό του, ὁ "Αρης μονάχα σκοτάδι ἀντικρύζει. Σκοτάδι βαθύ. Τίποτ' ἀπολύτως δὲν θυμᾶται ἀπ' ὅσα εἶχαν γίνει!

.....

Περνᾶνε ἔτσι τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες...

Νὰ ὅμως ποὺ τὰ μεσάνυχτα τῆς τέταρτης, τὰ παιδιὰ ξυπνᾶνε ἀπὸ δυνατὰ κτυπήματα στὴν πόρτα τους.

Ὁ Φαντεκεξ σηκώνεται ἀπὸ τὰ στρωσίδια του, μурμουρι-

ζοντας ένοχλημένους. Προχωρεί καί φωνάζει :

— Ποιός γαΐδαρος τσινάει τήν... θύρ, περικαλῶ;

— Άνοιχτε, Άστυνομικός ! ακούγεται μιὰ φωνή ἀπ' έξω.

Ό Τζωννυτζών, χωρίς ν' ανοίξη τήν πόρτα, ξαναφωνάζει :

— Έν τάξει! Δείξε μου τήν... ταυτότητά σου!

Όμως στό μεταξὺ ἔχει φθάσει ἡ Δανάη. Ξεκλειδώνει μέ θάρρος τήν πόρτα.

— Περᾶστε, κύριε!

Καί δείχνοντας μέ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ της τὸν Φαντεκέξ, προσθέτει !

— Μὴ τὸ παρεξηγήσετε ! Εἶναι χαλὸ τὸ καϋμένο!

Ό Άγνωστος εἶναι ἕνας νέος Άνδρας ὡς σαράντα, τὸ πολὺ, χρόνων. Προχωρεῖ στό ἑσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Κάθεται σὲ μιὰ σαραβαλισμένη καρέκλα. Ρίχνει ἑξεταστικὴ ματιά στὸν Άρη :

— Πῶς πάει τὸ κεφάλι τοῦ; ρωτᾷ τὴ Δανάη.

Έκείνη παραξενεύεται :

— Ξέρετε, πῶς εἶναι χτυπημένος;

Ό Άγνωστος χαμογελάει :

— Φυσικά. Άφοῦ ἐγὼ τὸν κτύπησα!

Κ' ἐνῶ τὰ τρία Παιδιά τὸν κυττάζουν μέ γουρλωμένα μάτια, συνεχίζει :

— Δὲν εἶμαι ἀστυνομικός, φίλοι μου! Ἐπρέπε ὅμως νὰ σᾶς πῶ ἔτσι. Άλλοιῶς δὲν θὰ μοῦ ἀνοίγατε!

Ό Φαντεκέξ ὑποψιάζεται :

— Βρὲ μπᾶς κ' εἶσαι τοῦ λόγου σου ὁ Ψηλοκαπελάτος μέ τὴ μουτσούνα;

Ό μυστηριώδης Ἐπισκέπτης κάνει μιὰ καταφατικὴ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ του :

— Ναί !

— Ὡστε ζῆς ἀκόμα; Κρίμας τὴν κουτουλιά μου! Στράφι πήγε!

Καί ὁ ἄγνωστος τοὺς ἐξηγεί :

— Ἐγὼ δὲν εἶχα ἔλθει ἐκεῖ γιὰ σᾶς. Οὔτε καί γιὰ νὰ σᾶς κάνω κακὸ! Όμως μοῦ ἐπιτεθήκατε. Ἐπρέπε ν' ἀμυνθῶ !

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ἡ Δανάη τὸν ρωτᾷ :

— Τότε τί σ' ἔκανε νὰ φθάσης στό ὑπόγειο κελλί τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ὁ δυστυχισμένος Ἐπιστήμονας;

— Τὸ μυστικὸ τοῦ! τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ἐπισκέπτης. Τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς του! Αὐτὸ ποὺ μέ τόσα βασανιστήρια δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν οἱ ξένοι κατάσκοποι τῆς δίλλας.

Ό Φαντεκέξ πετάγεται :

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφοῦλη μου, αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποὺ λές ἐσὺ ὁ μπάρμπα Μπρουκάλακας τὸ εἶπε στὸν Άρη!

— Ὡστε τὸ ξέρεις, παιδί μου; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ Ἐπισκέπτης.

Ἄντ'ι γι' αὐτόν, ἀποκρίνεται ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας :

— Καί δέβαια τὸ ξέρει. Μόνο ποὺ τό... ξέχασε, ὁ φονκαρᾶς!

Ό Άρης παρακολουθεῖ σὸν χαμένος τὴ συζήτησί τους. Δὲν καταλαβαίνει τίποτα!

“Ομως τὴ Δανάη τὴ βασανίζουν πολλὰ ἐρωτηματικά.

Εἶναι περίεργη νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ “Αγνωστοῦ :

— Πέσο’ μου τὸν ρωτάει. Πῶς κατὰφερες νὰ μάθῃς τὸ σπίτι μας; Πῶς ἦρθες ἐδῶ; Καὶ τί ζητᾷς ἀπὸ ἐμᾶς;

“Εκεῖνος τῆς ἀποκρίνεται χαμογελώντας :

— Ρωτώντας, βρίσκει κανεὶς τὰ πάντα! “Οσο γιὰ τὸ τί ζητᾷω, θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως:

» “Όταν κατέβηκα στὸ ὑπόγειο κελλί τοῦ “Επιστήμονα, συνάντησα ἐσὰς τοὺς τρεῖς. Αὐτὸς ὅμως ἦταν νεκρὸς πιά... Θέλω λοιπὸν νὰ μάθω μήπως, πρὶν πεθάνῃ, εἶπε τίποτα γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του...

— Εἶπε καὶ παραεἶπε! τοῦ κάνει ὁ Φαντεκεξ. Τὰ ἴδια θὰ λέμε πάλι;!

“Η ἐπιπόλαια Δανάη ἔχει ἀρχίσει ν’ ἀποκτᾷ ἐμπιστοσύνη στὸν ἄγνωστον “Ανδρα. Καὶ τοῦ λέει ὅλη τὴν ἀλήθειαν. “Ό,τι εἶχε συμβῇ :

— “Ο ἐτοιμοθάνατος, πού λές, ζήτησε νὰ θυγῶμ’ ἐμεῖς ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ. Γιὰ νὰ πῇ τὸ μεγάλο του μυστικό, στὸν “Αρη...

— Καὶ τοῦ εἶπε τὴν ἐφεύρεσί του;

— Ναί! “Ετσι πιστεύω ! “Αλλὰ...

— Τί ;

— Σὺ ὅμως κτύπησες στὸ κεφάλι, μὲ τὸ πιστόλι σου, τὸν “Αρη...

— Ναί...

— Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ξανάρθε στὰ συγκαλά του, δὲν

θυμᾶται τίποτα! Τίποτε ἀπολύτως!

“Ο “Επισκέπτης τῆς Νύκτας πετιέται ὀρθὸς ἀπὸ τὴ σαρβαλισμένη καρέκλα πού καθόταν.

— Δὲν πειράζει! μурμουρίζει σκεπτικὸς. Θὰ τὸν κάνω ἐγὼ νὰ τὰ ξαναθυμηθῇ ὅλα !

Καὶ τραβώντας πάλι τὸ μεγάλο βαρὺ περιστροφικό, δίνει μὲ τὴ λαβὴ του ἓνα πολὺ δυνατὸ κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ “Αρη!

— Γκάπ !

“Ο μικρὸς Φαντομάς σωριάζεται πάλι ἀναίσθητος κάτω. “Όπως καὶ τότε στὴ θαδεῖα ὑπόγειαν καταπακτὴ!

“Αμέσως, γυρίζοντας τὴν κἀννη τοῦ περιστρόφου του πρὸς τὰ δυὸ Παιδιά πού τὸν κυττάζουν σαστισμένα, μурμουρίζει :

— Θὰ ξαναπεράσω ὅταν θάχη συνέλθει! Καὶτσιμουδιά σὲ κανέναν! “Αν πῆτε τίποτα στὴν “Αστυνομία, χαθήκατε! Τρεῖς σφαῖρες θὰ ξοδέψω μονάχα. Καὶ θὰ τρυπήσω, πέρα γιὰ πέρα, τὰ ξερά σας κεφάλια !

“Η Δανάη ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα. Ποτὲ δὲν περίμενε ἓνα τέτοιο φέρσιμο ἀπὸ τὸν “Αγνωστο πού εἶχε τὴν ἀνοησία νὰ τοῦ δείξῃ ἐμπιστοσύνη.

“Αλλὰ καὶ ὁ Φαντεκεξ δείχνει ἀφάνταστα τρομοκρατημένος. Κυττάζει τὴν κἀννη τοῦ ὅπλου καὶ μурμουρίζει τρέμοντας :

— “Εν τάξει, “Αφέντη μου ! Λέξι δὲν θὰ βγάλουμε ! Καὶ θὰ σὲ περιμένουμε νὰ ξαναγυρίσης μὲ τὸ καλὸ! Φτάνει νὰ μὴν

ξοδέψης τίς... τρεῖς σφαῖρες πού ἔλεγε;

Ἰκανοποιημένος ὁ μυστηριώδης Ἐπισκέπτης τῆς νύκτας, γυρίζει τώρα. Προχωρεῖ πρὸς ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ...

Ἡ ΔΑΝΑΗ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΙ

Μὲ τὸν Φαντεκέξ — πρέπει νὰ ξέρετε — συμβαίνει κάτι πολὺ παράξενο: Ὅταν ὁ Ἄρης βρίσκεται γερός καὶ στὶς αἰσθήσεις του, δείχνεται ἀναποφάσιτος καὶ φοβισιάρης... Ὅμως σὰν ὁ μικρὸς Φαντομάς εἶναι ἀνήμερος ἢ ἀναίσθητος, τότε ὁ χαρακτήρας του ἀλλάζει: Γίνεται ἀποφασιστικός κι ἀτρόμητος. Θεριὸ ἀνήμερο!

Ἔτσι καὶ τώρα, μόλις ὁ Κακούργος γυρίζει γιὰ νὰ φύγῃ, βάζει σ' ἐνέργεια τὸ μυστικὸ του ὄπλο:

Κάνοντας ἓνα ἀπότομο σάλτο, τινάζεται σὰν βολίδα στὸ κενὸ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Ἀγνωστού. Ἡ ἀεροδυναμικὴ κουτουλιά του θὰ τὸν σωριάσῃ κάτω ἀναίσθητο!

Ὅμως αὐτὴ τῇ φορᾷ λαθεύει στὸν ὑπολογισμό του. Ἡ ἀπόστασι ἦταν κάπως μεγαλειότερη. Καὶ ἡ καμπύλῃ πού διαγράφει στὸν ἀέρα, τὸν χαμηλώνει κάπως ὥσπου νὰ φθάσῃ. Ἔτσι ἀντὶ τῆς κουτουλιάς του νὰ ἐρῇ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τὸν Κακούργο, τὸν βρίσκει στή ράχι.

Καὶ τὸν γκρεμίζει βέβαια κάτω, τὰ μπρούμυτα, ὅμως δὲν τοῦ κάνει κανένα κακὸ! Μονά-

χα πού τὸ περιστροφο ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του!

Ὁ μυστηριώδης Ἀγνωστος πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς κ' ἐξαγριωμένος! Μὰ ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας ἔχει προλάβει ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ κάτω τὸ ὄπλο.

Καὶ τὸν καθηλώνει ἀκίνητον προτείνοντάς του τὴν κάννη :

— Ἄλτ καὶ παραπόδα! τοῦ φωνάζει. Ἄν κρυνθῇς, θὰ τραβήξω τὴ σκανδάλῃ καὶ δὲν θά... ξανακουνηθῇς ποτέ σου πιά! Ἀμ' παίξουμε λές; Γιὰ γούστο θαρρεῖς πὺς σοῦκανα τὴσση ὦρα τὸν φόβιο κορηό; Χί, χί, χί !

Ὁ Ἀγνωστος μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος κι ἀναποφάσιτος. Τέλος μουρμουρίζει ὑποχωρητικά:

— Ἔστω... Κράτα τὸ περιστροφο. Ἐγὼ θὰ φύγω.

Καὶ γυρίζοντας πάλι προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὁ Τζωννυζὼν τὸν ἀκολουθεῖ μὲ προτεταμένο τ' ὄπλο...

Ὅμως ἀλλοίμονο! Ξαφνικὰ κάτι ἀναπάντεχο γίνεται. Κάτι πού οὔτε ὁ Φαντεκέξ, οὔτε ὁ Κακούργος μπορούσαν νὰ φανταστοῦν :

Ἡ Δανάη φαίνεται πὺς παρεφρόνησε. Γιατὶ παρατώντας ἀναίσθητο κάτω τὸν Ἄρη, φθάνει μ' ἓνα πήδημα πίσω ἀπὸ τὸν κοντόχοντρο Κεφάλα. Τὸν ἀρπάζει μὲ τίς δύο παλάμες τῆς ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν σφίγγει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

Τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα τοῦ Φαντεκέξ ἀνοίγουν. Ἡ γλῶσσα του πετιέται ἔξω. Πνιγμένος

Τὰ τρία Παιδιά γονατίζουν τώρα γύρω στο «Ζωντανό Πτώμα». Κ' εκείνος, με την αδύνατη φωνούλα που βγαίνει από τὰ κούφια στήθεια του, τοὺς λέει:

— Δὲν εἶμαι βρυκόλακας, ὅπως φαίνομαι...

ρόγχος δγαίνει από τὸ λαρύγκι του.

Τὸ παράξενο Κορίτσι, συνεχίζοντας νὰ τὸν σφίγγει, φωνάζει στὸν Κακούργο :

— "Ἐλα λοιπόν... Πάρ' του τὸ περιστρόφο! Πάρ' το καὶ σκότώσέ τον.

Ἐκείνος κάνοντας δυὸ δῆματα, φθάνει ἀντίκρυ καὶ κοντὰ στὸ Παιδί πὺ πνίγεται, κρατῶντας προτεταμένο πάντα τὸ πιστόλι. Κάνει νὰ τοῦ τὸ πάρῃ...

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Δανάη σφίγγει ἀπότομα καὶ πιὸ δυνατὰ τὸ λαιμό του.

"Ὅλα τὰ νεῦρα κ' οἱ μῦνες τοῦ Φαντεκεῖ τετνώνονται ἀσυναίσθητα. Εἶναι ὁ τελευταῖος σπασμὸς τοῦ ἀνθρώπου πὺ πνίγεται...

Τετνώνεται ἀκόμα καὶ τὸ δάκτυλό του πὺ βρίσκεται γαντζωμένο στὴ σκανδάλη. Κ' ἔνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ...

Τὸ πυρωμένο βλήμμα βρίσκει κατάστηθα τὸν ἀπαίσιο Κακούργο. Ἐνα βαρὺ πονεμένο βογγητὸ δγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλιά του. Καὶ σωριάζεται κάτω ἀκίνητος.

Ἡ Δανάη λευθερώνει ἀμέσως τὸ λαιμὸ τοῦ φίλου της. Ξεφωνίζει θριαμβευτικά :

— "Ἐν τάξει! Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ! "Ἄν δὲν σ' ἔπνιγα, δὲν θὰ τραβοῦσες τὴ σκανδάλη! Κι ὁ Κακούργος αὐτὸς θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὰ χέρια μας!

Ἐ Φαντεκεῖ κυττάζει χαμένα, πότε τὸν "Ἀγνώστο πὺ βρίσκεται ἀκίνητος, σὰν σκοτωμένος, κάτω. Καὶ πότε τὸ περιστρόφο πὺ κρατᾷ ἀκό-

μα στὸ χέρι του:

— "Ἐγὼ τὸν ξεμπέρδεψα ; ἀναρωπιέται σαστισμένος.

— "Ἐσὺ! τὸν δεβαιώνει ἡ Δανάη. "Ἐτσι ἔπρεπε νὰ γίνη!

Ἐ Φαντεκεῖ κουνάει παραξενεμένος τὴν κεφάλαι του:

— Μυστήριο πρᾶμμα! Ἐγὼ πνιγόμενονα, κι αὐτὸς φονεύτηκε !

ΔΙΑ ΛΟΓΟΥΣ ΕΡΩΤΙΚΟΥΣ

Ἡ Δανάη τοῦ ἀρπάζει τώρα ἀπὸ τὸ χέρι τὸ περιστρόφο.

— Θὰ τὸν κτυποῦσα ἐγὼ ! τοῦ ἐξηγεῖ. Μὰ δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά μου νὰ τραδῆξω τὴ σκανδάλη.

Ἐ Τζωννυτζὼν θυμώνει.

— Μπράβο σου! "Ὡστε ἔτσι λοιπόν, ἔ; Νὰ σκοτώσης αὐτόνε, δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά σου. Νὰ πινίξης ὅμως ἔμένα, βαστοῦσε.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ "Ἀρη, φαίνεται τώρα ἀνήσυχη. Τοῦ δείχνει τὸν Κακούργο:

— Κι αὐτὸν τώρα; Τί θὰ τὸν κάνουμε; "Ἄν ἄκουσε κανέναν τὸν πυροβολισμό. γρήγορα θὰ φθάση ἐδῶ κ' ἡ Αστυνομία...

Ἐ Φαντεκεῖ ξύνει σκεπτικὸς τὴν κεφάλαι του. Τέλος ἀποφαίνεται :

— Τὸ δρῆκα: Θὰ πῶμαι πὺς αὐτοκτόνησε! Διὰ λόγους... ἐρωτικούς!

Ἡ Δανάη σκύβει κι ἀφουγγραζέται τὴν καρδιά του:

— Δὲν ἔχει πεθάνει! μουρμουρίζει. Ζῇ καὶ γρήγορα θὰ συνέλθῃ. Ἡ σφαῖρα σου δὲν τὸν βρῆκε στὴν καρδιά!

‘Η άνοικονόμητη κεφάλαι του
Τζωννυτζών, κατεβάξει ιδέες :

— Τότε πρέπει να διαστού-
με να τον... θάψουμε όπως -
όπως, τώρα που δεν καταλα-
βαίνει, της λείει. Τό Νεκροτα-
φείο, άλλωστε, είναι πλάι μας.

— Να τον θάψουμε! κάνει
άπορώντας τὸ Κορίτσι.

— Μάλιστα! Καθότι ἄμα
συνέλθῃ, θ’ ἀρχίσῃ τὶς ἀπαιτή-
σεις.

— Δηλαδή;

— Νά: Θά μᾶς ζητήῃ κη-
δεύς, νεκροφóρες καὶ τάφους
πολυτελείας!

‘Η Δανάη θυμώνει:

— “Άφησε τ’ ἀστείαι, σαχλέ!

— Καὶ τί να κάνω, κυρία... ἄ-
σαχλη;

— Φορτώσου τον στὴ ράχι
σου. Καὶ βγάλ’ τον ἔξω. Πή-
γαινε να τον παρατήσης κά-
που μακριά... Κατάλαδες;

— Κατάλαβα...

Καὶ ὁ μικροσκοπικὸς Φαντε-
κὲς, με τὴν ὑπεράνθρωπη δύνα-
μι, φορτώνεται τὸν μεγαλόσω-
μον Ἄνδρα... Μοιάζει σὰν
μυρμιγκάκι πὺ σὴκώνει ἕνα
σπειρὶ καλαμπόκι!

Τὸ Κορίτσι κάνει να τοῦ
ἀνοίξῃ τὴν πόρτα γιὰ να γῇ.
Μὰ δὲν προφθαίνει. Βαρεῖα βή-
ματα ἀκούγονται ἀπ’ ἔξω να
πλησιάζουν.

— Γρήγορα να τὸν κρύψου-
με μέσα στὴ ντουλάπα! ψιθυ-
ρίζει ἡ Νέα. Ἀστυνομικοὶ θὰ
εἶναι. Σίγουρα θ’ ἀκούσαν τὸν
πυροβολισμὸ καὶ θάρχωνται...

“Ετσι καὶ γίνεται: Βοηθών-
τας καὶ οἱ δυὸ μαζί, κρύβουν
τὸ κορμὶ τοῦ κτυπημένου Ἀ-
γνωστου, μέσα στὴ ντουλάπα

τους. Ἀφήνουν καὶ μισάνοικτη
τὴν πόρτα τῆς γιὰ να παίρνει
ἀέρα. “Υστερα βάζουν στὸ κρε-
βάτι καὶ σκεπάζουν τὸν ἀναί-
σθητο Ἀρη. “Ετσι, φαίνεται
πὺς κοιμᾶται...

‘Η Δανάη σκουπίζει ἀμέσως
μερικὲς σταγόνες αἷματα πὺς
βρίσκονται κάτω στὰ πλακάκια.
Κρύβει τὸ περιστροφὸ. Σβήνει
καὶ τὸ φῶς...

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμὲς βαρεῖα κτυπήματα
ἀκούγονται στὴν πόρτα τῶν
τριῶν Παιδιῶν.

“Ο Φαντεκὲς προχωρεῖ κι ἀ-
νοίγει. Εἶναι δυὸ βλοσυροὶ Ἀ-
στυνομικοὶ:

— “Εδῶ μέσα ἔπεσε ὁ πυρο-
βολισμὸς; ρωτᾶνε.

— Μπᾶ! Δὲν φαντάζομαι!
Τοὺς κάνει ὁ κοντόχοντρος
Κεφάλας. “Αν ἔπεφε ἐδῶ μέσα
θα τόν... βρῖσκामε!

Στὸ μεταξύ ἔχει πλησιάζει
καὶ ἡ Δανάη:

— Κ’ ἐμεῖς ἀκούσαμε τὸν
κρότο, κύριοι! τοὺς λέει. Πάν-
τως κάπου ἐδῶ κοντὰ πρέπει
να ἔπεσε...

“Ο Τζωννυτζών συμπληρώνει:

— “Αμα τὸν βρούμε, θὰ σᾶς
τὸν φέρουμε!

Οἱ δυὸ Ἀστυνομικοὶ κυττά-
ζουν καχύποπτα πρὸς τὸ ἑσω-
τερικὸ τοῦ σπιτιοῦ:

— Μπορούμε να περάσουμε,
δεσποινίς; ρωτᾶνε.

— Εὐχαρίστως, κύριοι.

πάλι:

“Ο Φαντεκὲς συμπληρώνει

— Κι ἂν νυστάζεται μπορεῖ-
τε καὶ να... ξαπλώσετε.

ΣΕ ΘΕΣΙ
ΤΡΑΓΙΚΗ!

Οἱ "Ἀνθρώποι τοῦ Νόμου περνᾶνε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Βλέπουν τὸν "Ἀρη νὰ κοιμᾶται στὸ κρεβάτι.

— Σεῖς ἀπὸ τὸν πυροβολισμόν ξυπνήσατε; ρωτᾶνε τὸ Κορίτσι.

— Ναί.

Τῆς δείχνουν τὸ Νέο:

— Αὐτὸς γιατί δὲν ξύπνησε; ξαναρωτᾶνε.

Τοὺς ἀποκρίνεται ὁ Τζῶν-τζῶν:

— Ψοφολογεῖ πολὺ βαρειά, κύρ Πολιτισμάνοι μου! Μπόμπες νὰ πέρσουνε, χαμπάρι δὲν παίρνει! Βάρα του μιὰ γερὴ μὲ τὸ γκλόμπ σου καὶ θὰ δῆς...

Οἱ δυὸ "Ἀστυνομικοὶ βλέπουν τὴ μισάνοικτη ντουλάπα, μὰ δὲν ὑπολόγιζαν νὰ τὴν ἀνοίξουν. "Ακριβῶς γιατί εἶναι μισάνοικτη!...

Τέλος λένε στὰ δυὸ Παιδιά:

— Εἴμαστε βέβαιοι πὼς ὁ πυροβολισμὸς ἔπεσε ἐδῶ μέσα. Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι.... "Ομως ὅταν δὲν ξημερώσῃ δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ κάνομε" ἔρευνα. Κι' αὐτὸ ποὺ μῆκαμε, ἀντικανονικὸ εἶναι...

Ὁ Φεντεκέξ ἀποφαινέται:

— Ντροπὴ σας, τὸ λοιπὸν, ποὺ εἴσατε καὶ πολιτισμάνοι!

Οἱ "Ἀστυνομικοὶ προχωροῦν τώρα. Μὰ μόλις φθάνουν στὴν ἔξοδο, κοντοστεκνόνται:

— "Εμεῖς δὲν θὰ φύγομε! τοὺς λένε. Θὰ τριγυρίζομε" ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι. "Ἄμα ξημερώσῃ, θὰ γυρίσομε. Καὶ τότε θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Καὶ θγαίνουν ἔξω...

"Ἡ Δανάη κλείνει τὴν πόρτα, ψιθυρίζοντας φοβισμένη στὸν Φαντεκέξ:

— Καὶ τώρα; Τί θὰ κάνομε;

— Θὰ κοιμηθοῦμε ἡσυχοί! τῆς ἀποκρίνεται. Καὶ μάλιστα μὲ δυὸ ἀστυνομικοὺς φρουροὺς ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι μας! Χί, χί, χί!....

"Ἡ Κοπέλλα ἀφουγγράζεται γιὰ λίγο..... "Ακούει τὰ ἄργα βήματα τῶν δυὸ πόλισμαν πρὸς τριγυρίζουν ἀπ' ἔξω....

"Ἡ θέσι τους εἶναι τώρα ἀφάνταστα δύσκολη. Τραγικὴ!...

Τί θὰ κάνουν τὸν βαρεῖα τραυματισμένον "Αγνωστο; Πὼς θὰ συνεφέρουν τὸν ἀνίσθητον "Ἀρη; Πὼς θὰ ἐξαφανίσουν τὸ περιστρόφο;

"Ὅπου νᾶναι θὰ ξημερώσῃ. Καὶ οἱ "Ἀστυνομικοὶ θὰ μποῦνε στὸ σπῆτι νὰ ψάξουν. Τί θὰ γίνῃ τότε;

Τὶς μαῦρες αὐτὲς σκέψεις τῆς Δανάης ἔρχεται νὰ διακόψῃ ἕνας συλλογισμὸς τοῦ κοντόχοντρου Κεφάλαι...

— Ἔρεεις τί σκέφτηκα τοῦ ὁλογοῦ μου;

— Καμμιά βλακεία. Τί ἄλλο;

— Ἐν τάξει. Τότε δὲν στὸ λέω. Κάνε καλὰ μοναχὴ σου! "Ὀχι, ἀδερφέ!

"Ὅμως τὸ τρομοκρατημένο Κορίτσι ἔχει πολὺ... σαστίσει. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ καὶ τὴ γνώμη κάποιου ἄλλου. "Εστὼ καὶ τοῦ... Φαντεκέξ.

— Λέγε λοιπὸν, σαχλέ! τοῦ κάνει. Βλακεία - ξεβλακεία, πέστηνε! Κᾶτι μπορεῖ νὰ δῇ....

‘Ο Τζωννυτζών ικανοποιείται:
— ‘Εν τάξει. ‘Αφού με περι-
καλές καί με ικετεύεις θα σου
τί σκέφτηκα.

— Τί;

— Για να σωθούμε από τους
‘Αστυνομικούς, πρέπει να...
Πρέπει να...

— Λέγε λοιπόν, σαχλέ!

— Πρέπει να... παραδοθού-
με στην ‘Αστυνομία!

ΜΥΑΛΟ ΣΥΡΑΦΙ !

Καί η ώρα περνάει... ‘Ο ού-
ρανός προς τὸ μέρος τῆς ‘Α-
νατολῆς ἀρχίζει νὰ ροδίζει...
Μὰ τὰ δυὸ Παιδιά δὲν ἔχουν
σκεφθῆ ἀκόμα τί νὰ κάνουν.
Βρίσκονται στὴν ἴδια ἀπόγνω-
σι καὶ ἀγωνία.

‘Ομως νά: Ξαφνικά ὁ Φαντε-
κὲς ρίχνει μιὰ σωστή ιδέα:

— Νὰ συνεφέρουμε τὸν Μι-
κροφάντομᾶ. Αὐτὸς ἔχει μυαλὸ
ξουράφι. Μπορεῖ νὰ βρῇ τί πρέ-
πει νὰ κάνουμε. ‘Εκτὸς ἀν τά-
χη... ξαναξεχάσει ὅλα!

‘Η Δανάη κάνει ἀμέσως ὅ,τι
μπορεῖ γιὰ νὰ ξαναβρῇ τίς αἰ-
σθήσεις του ὁ ἀγαπημένος σύν-
τροφός της.

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ καταφέ-
ρη :

‘Ο ‘Αρης, ἀνοίγει κάποτε τὰ
μάτια του...

Μὰ τί παράξενο! Αὐτὴ τὴ
φορὰ δὲν κυττάζει γύρω του
χαμένα. ‘Αντίθετα: τὸ βλέμμα
του φαίνεται ἐρευνητικό:

— Πού εἶναι αὐτὸς ὁ Κα-
κούργος πού με κτύπησε στὸ
κεφάλι; ρωτάει.

— Μπά;! ‘Ωστε τὸν θυμά-

σαι; τοῦ κάνει ὁ Φαντεκὲς.
Ντουλαπάτο τὸν κάναμε τὸ
φουκαρά! Θὰ τοῦ βάλουμε καὶ
σκῶρο γιὰ νὰ μὴ τὸν φάη ἡ...
ναφθαλίνη! Χί, χί, χί!

‘Η Δανάη θέλει νὰ ἐλέγξῃ
τὴ μνήμη τοῦ ‘Αρη. Κάνει πῶς
δὲν καταλαβαίνει :

— Μὰ γιὰ ποιὸν μιλάς;
Ποιὸς σὲ κτύπησε στὸ κεφάλι;

‘Ο μικρὸς Φαντομᾶς ἀναση-
κώνεται:

— Εἶσαι καλά; τὴ ρωτάει.
Μὰ ξέχασες λοιπόν αὐτὸν πού
μπήκε ἀπόψε τὴ νύχτα στὸ
σπίτι μας;

‘Η Νέα ἐπιμένει !

— Ποιὸς; ‘Ηταν γνωστός
μας; Τὸν εἴχαμε ξαναδῇ;

— Βέβαια! τῆς ἀποκρίνε-
ται. Τὸν εἴχαμε ξαναδῇ χθὲς
στὸ ὑπόγειο κελλί τοῦ θανά-
του. ‘Εκεῖ στὴν ἐρημικὴ βίλλα
πού βρήκαμε τὸ ζωντανὸ Πτώ-
μα! Μὰ τὸν ξέχασες, λοιπόν;
Δὲν θυμάσαι πού φοροῦσε μαύ-
ρο φράκο, ψηλὸ καπέλο καὶ
μάσκα στὰ μάτια του;

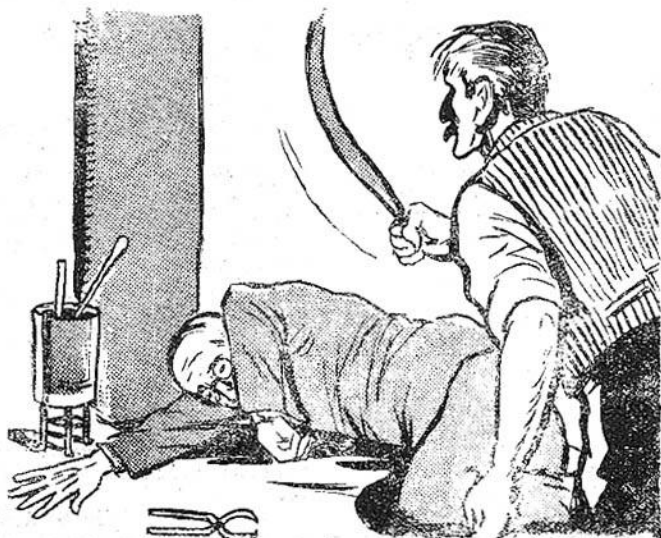
‘Η Δανάη τὸν ἀγκαλιάζει
τρελλῇ ἀπὸ χαρὰ:

— Εἶμαι εὐτυχισμένη ‘Αρη!
τοῦ λέει φιλώντας τον. Ξαναβρή-
κες τὴ μνήμη σου!

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ὅλα ὅσα εἶ-
χαν συμβῇ...

‘Ο μικρὸς Φαντομᾶς κατα-
λαβαίνει τώρα:

— Μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ
Κακούργου ἔχασα τὴ μνήμη
μου! τῆς ἐξηγεῖ. Γιὰ νὰ τὴν
ξαναβρῶ ἕνας μονάχα τρόπος
ὑπῆρχε. Νὰ δοκιμάσω πάλι ἕνα
δυνατὸ σόκ. Γι’ αὐτὸ κ’ ἐκείνος
μὲ ξαναχτύπησε μὲ τὴ λαβὴ τοῦ
πιστολίου του στὸ κεφάλι. Καὶ

— 'Αμέτρητα μαρτύρια μου ἔχουν κάνει μέχρι σήμερα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μάθουν τὸ μεγάλο μου μυστικό! "Ὁ- μως, μονάχα τὸ κορμί μου κατάφεραν νὰ δαμάσουν. 'Η ψυχὴ μου δὲν λύγισε ποτέ!...

ἢ... κούρα του πέτυχε!

Ὁ Φαντεκὲς ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Μυστήριο πρᾶμμα! "Ὡστε μὲ μιὰ κατακεφαλιά, θυμήθηκες ὅλα τὰ χθεσινὰ γεγονότα. Φαντάσου, ἀδερφοῦλη μου, νάτρωγες καὶ καμμιὰ κουτουλιὰ δική μου! Θὰ θυμόσανε καὶ τήν... ἐν Σαλαμίνι ναυμαχία! Χί, χί, χί!

"Ὁμως ἡ Δανάη δρίσκεται σὲ ἀπόγνωσι :

— Σκάσε σαχλέ! τοῦ κάνει. Καὶ γυρίζει ἀμέσως στὸ σύντροφό της:

— Λοιπὸν "Αρη; Τί θὰ κά- νουμε τώρα μὲ τὸν τραυματι- σμένον Κακούργο; Ξημέρωσε πιά. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χτυπήσουν τὴν πόρτα μας οἱ Ἀστυνομικοί. Λέγε λοιπὸν: Πῶς θὰ τὸν ἐξαφανίσουμε;

Ὁ μικρὸς Φαντομάς χαμογελάει:

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀπλό, Δανάη! Ἐξέχασες λοιπὸν τὸν δυστυχισμένον· ἐκείνον 'Επιστήμονα ποὺ ξεψύχησε στὰ χέρια μου;

— Τί;

— Δὲν μὲ κράτησε κοντὰ του

μονάχο, για να μου 'πῇ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἐφευρεσεώς του;

— Καὶ στὸ εἶπε;

— Ναί;

— Καὶ τὸ θυμᾶσαι τώρα ;
— Μὰ καὶ βέβαια τὸ θυμᾶμαι! Μὲ τὴν ἐφεύρεσι αὐτὴ θὰ μπορέσω νὰ ἐξαφανίσω τὸν μουσαφίρη μας!

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΦΑΝΤΕΚΕΞ

Ὅμως ἡ ὥρα ἔχει περάσει. Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς διώχνει σιγά - σιγά τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας.

Ὁ Ἄρης μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— Οἱ Ἀστυνομικοὶ θὰ ῥθοῦν μόλις ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος. Μονάχα μισὴ ὥρα ἔχουμε στὴ διάθεσίν μας.

— Λοιπὸν τί κάθεσαι; τὸν ρωτᾷ τὸ ἀνυπόμονο Κορίτσι. Βάλε μπροστὰ τὴν ἐφεύρεσι νὰ τὸν ἐξαφανίσῃς!

Ἐπεμβαίνει κι ὁ Φαντεκέξ :

— Καλὰ σοῦ λέει βρὲ Μικροφαντομά! Ἐχει τόσες ὥρες, ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴ ντουλάπα. Θὰ τὸν πιάσῃ τό... ἐνοικιοστάσιο καὶ δὲν θὰ μπορούμε νὰ τὸν δγάλουμε.

Ὁ Ἄρης ἐξηγεῖ διασπαστικὰ στὴ συντροφισσά του:

— Γιὰ νὰ ἐξαφανίσω τὸν τραυματισμένο μας, πρέπει ν' ἀφομοιώσω τὰ μέρη τοῦ κορμιοῦ του, μὲ τὰ μέρη τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα...

— Νὰ τ' ἀφομοιώσῃς, παιδί μου!

— Ναί, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ

αὐτό, χρειάζονται ὀρισμένα χημικὰ στοιχεῖα...

— Λοιπὸν;

— Πρέπει νὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τὰ βρῶ... Θὰ πάρω μαζί μου λεπτὰ καὶ τὸ κλειδί τῆς πίσω πόρτας τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ πηδήσω κρυφὰ ἀπὸ τὴ μάντρα τῆς αὐλῆς. Θὰ πάω στὸ πιὸ κοντινὸ Φαρμακεῖο. Ἄν προλάβω νὰ γυρίσω...

— Μὰ τέτοια ὥρα εἶναι κλειστό.

— Θὰ ξυπνήσω τὸν Φαρμακοποιό. Θὰ κάνω τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ μοῦ τὰ δώσῃ...

— Τρέξε λοιπὸν!

Καὶ ὁ Ἄρης φεύγοντας συμβουλεύει τοὺς δυὸ συντρόφους του:

— Προσέχτε: Δὲν θ' ἀνοίξετε στοὺς Ἀστυνομικοὺς πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος! Κι ἂν ἀργήσω νὰ γυρίσω, τότε...

— Θὰ περικαλέσουμε τὸν ἥλιο νά... μὴ βγῇ! συμπληρῶναι ὁ Φαντεκέξ.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς δγαίνει ἀμέσως στὴν αὐλὴ. Πηδάει σβέλτος τὸν μαυδρότοιχο. Καὶ χάνεται τρέχοντας στὸ πρωῒνὸ ἀχνὸ φῶς τῆς αὐγῆς...

.....

Περνᾶνε πέντε λεπτὰ, δέκα, εἴκοσι, μισὴ ὥρα, τρία τέταρτα, κι ὅμως ἀκόμα νὰ φανῇ!

— Τώρα τί κάνουμε; ρωτᾷ με ἀπόγνωσι ἡ Δανάη.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ ! μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ ἀνόητος Κεφάλας.

Κι ὅμως κᾶτι «ἀνόητοι» σὰν

κι αυτόν, κάνουνε θαύματα πολλές φορές!

— Έτσι και τώρα ή χοντροκούτρα του, κατεβάζει μία ιδέα.

— Όμορφοκούκλα μου! τής κάνει.

— Τί είναι πάλι χαζόσαχλε;

— Βγήκε ο ήλιος;

— Στραβός είσαι και δεν τον βλέπεις;

— Έν τάξει. Τότε... καλημέρα σου!

— Λέγε λοιπόν βλάκα! Από στιγμή σε στιγμή θα φτάσουνε οι Αστυνομικοί. Κ' έχουν άργήσει, μάλιστα!

— Μά γι' αυτούς θέλω κ' εγώ να σε ρωτήσω: "Αν χτυπήσουνε, θα τους άνοίξουμε ;

— Ξέρω κ' εγώ;.. Νομίζω πως πρέπει ν' άνοίξουμε. Δεν μπορούμε να κάνουμε κι άλλως...

— Έν τάξει. Τότες όμως άδερφούλα μου, θα μπουκάρουμε και... κλάφτα Χαράλαμπε ! Θα βρούνε στη ντουλάπα το πτώμα που χτυπάει άκόμα ή καρδιά του, θα μās περάσουνε άπό τό... Είρηνοδικείο. Και θα καταδικαστούμε σέ... καθισιό!

— Καθισιό; κάνει άπορώντας ή Νέα.

— Ναί... Καθισιό στην Ήλεχτρική... Σαίξ - λόγκ ! Χί, χί, χί!

Ή Δανάη του άστράφτει μία καλοσυγυρισμένη σφαλιάρα!

— "Ε, γά λοιπόν, σαχλόχαζε!

Ό Φαντεκές παρεξηγιέται :

— "Άκουσε να σου πώ !

— Τί καλέ; Σου κακοφάνηκε ή σφαλιάρα;

— Ούδαμώς μ' ένοιαζε γιά τη στράκα. Όμως δεν μπορείς κάθε πέντε λεφτά να μου αλλάζης και όνομα!

— Δηλαδή ;

— Κανόνισε πως θα μέ λές: Σαχλόχαζο, Χαζόσαχλο, ή Σαχλοχαζόσαχλο;

Ή Δανάη δεν έχει όρεξι γι' άστεία.

— Λοιπόν; τον ρωτάει κ' εκείνη. Τί θα κάνουμε αν χτυπήσουνε; Θα τους άνοίξουμε, ή όχι;

— Όχι! τής άποκρίνεται.

— Με ποιά δικαιολογία ;

— Με τη δικαιολογία πως δεν... είμαστε μέσα! Αυτή είναι ή μεγάλη ιδέα που κατέβασε ή μεγαλοφυής κούτρα μου!

Ή Νέα στέκει γιά λίγο συλλογισμένη.

— Καλή ιδέα! μουρμουρίζει. Λές δηλαδή να φύγουμε;

— Κάθε άλλο! "Αν τό σκάσουμε, θα συλλήψουνε τον "Αρη...

— Τότε ;

— Θα βρούμε μόνο έξω άπό την πόρτα. Θα την κλείσουμε και...

Και ό Φαντεκές έξηγει στη Δανάη τό σχέδιό του...

... ..

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ... ΝΟΜΟΜΑΘΗΣ!

Σε λίγο οί δυο Αστυνομικοί φθάνουν έξω άπό τό σπίτι. Βρίσκουν τα δυο Παιδιά να κάθωνται στο σκαλοπάτι τής κλειστής πόρτας τους.

— 'Ανοίχτε νὰ κάνουμε ἔ-
ρευνα! τοὺς λένε.

Ἡ Δανάη δείχνει πὼς λυπά-
ται :

— Δὲν μπορούμε δυστυχῶς.
Τὸ κλειδί εἶναι μέσα...

— Κ' ἐσεῖς τί ζητᾶτε ἀπ'
ἐξω;

— Βγήκαμε, πρὶν λίγο, νὰ
δοῦμε ἂν ἐρχόσαστε. Κι ὁ ἀέρας
ἐκλείσει τὴν πόρτα...

Ὁ Φαντεκεξ ἐπεξηγεί :

— Μὲ λίγα λόγια ὁ ἀὴρ μᾶς
ἔκαν' ἔξωσι!

— Ὁ σύντροφός σας βρί-
σκεται ἀκόμα μέσα;

— Ναί. Κοιμάται...

— Γιατὶ δὲν τὸν ξυπνᾶτε νὰ
σὰς ἀνοίξη;

Ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας
χαζογελάει :

— Χί, χί, χί! Γιὰ θαρᾶτε
τοὺ ἐσεῖς νὰ δοῦμε! Οὔτε μπό-
μπες νὰ πίπουν δὲν ξυπνεῖ.
Σὰς εἶπα: Φοφολογεῖ πολὺ θα-
ρέως! Χί χί χί!

Ὁ ἓνας Ἀστυνομικὸς λέει
τώρα στὸν ἄλλον :

— Πολὺ ὑποπτα μοῦ φαίνον-
ται ὅλ' αὐτά. Τὸ καλύτερο ποῦ
πρέπει νὰ κάνουμε εἶναι νὰ
σπᾶσουμε τὴν πόρτα.

— Ναί! συμφανεῖ ὁ ἄλλος.
Νὰ μπουὲ μέσα καί...

Ὁ Φαντεκεξ τοὺς διακόπτει :

— Ἐχετε ἄδεια τοῦ μπάρ-
μπα Εἰσαγγελέα; ρωτᾷ. "Αν
σπᾶςτε τὴν πόρτα ἄνευ τέτοια
ἄδεια, κλάφτα Χαράλαμπε! Θὰ
σὰς τὰ ξιλώσουνε τὰ γαλόνια.
Κι' ἀπὸ «πολυ-σμαναῖοι» ποὺ εἴ-
σαστε, θὰ γίνετε «λίγο - σμα-
ναῖοι!» Χί χί, χί!

Οἱ Ἀστυνομικοὶ δαγκώνον-
ται. Τὸν κυττάζουν ἀπορῶντας:

— Κ' ἐοὺ πὼς τὰ ξέρεις ὅλ'
αὐτά; ρωτᾷνε.

Ὁ Τζωννυτῶν συνεχίζει μὲ
ὑφος μεγάλου Νομομαθοῦς :

— Ὁ τσακποινικὸς κώδιξ
ἀπηγορεύει αὐστηρῶς τὴν παρε-
βίασιν τοῦ οἰκογενειακοῦ ὁλσύ-
λου ἄνευ ἔγγραφο ραβασάκι τοῦ
κυρίου Εἰσαγγελεῦ! Ὁ παρα-
βάτης τιμωρεῖται διὰ καθείρ-
ξεως μέχρι δεκαπέντε ἡμερῶν
καὶ στέρησιν τῶν πολιτικῶν καὶ
στρατιωτικῶν τοῦ δικαιωμά-
των! Ἐν ὑποτροπῇ δὲ διὰ «προ-
σωρινῶν μέτρων»... «καρπα-
ζιάς μέχρι ξελίγωμα!»

Καὶ προκαλεῖ εἰρωνικὰ τοὺς
Ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔχουν μείνει
ἀποσβολωμένοι :

— Ἐμπρός, τὸ λοιπόν! Για-
τὶ δὲν σπᾶτε τώρα τὴ θύρ;
Ἄμ' παίζουμε λές;

Οἱ δυὸ Πόλισμαν δὲν ξέρουν
τί νὰ κάνουν. Αὐτὸς ὁ κοντό-
χοντρος Κεφάλας παίξει τοὺς
Νόμους στὰ δάχτυλά του. Τὸν
ἔχει τρομάξει τὸ μάτι τους!

"Ετσι, σουλατσάρουν ἀναπο-
φάσιτοι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Χω-
ρὶς νὰ τολμᾶνε, βέβαια, νὰ
πειράξουν τὴν κλεισμένη πόρ-
τα.

Τέλος ὁ ἓνας λέει πάλι
στὸν ἄλλον :

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ
φύγουμε...

— Γιὰ ποῦ;

— Νὰ πάμε στὸ Τμήμα. Νὰ
θέσουμε ὑπ' ὄψιν τοῦ κ. Διοι-
κητοῦ αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

— Ναί! συμφανεῖ πάλι ὁ
ἄλλος. Αὐτὸς μόνο μπορεῖ νὰ
μᾶς πῇ τί θὰ κάνουμε!

— Πάμε, λοιπόν.

— Πάμε...

Μὰ δὲν προφθαίνουιν νὰ ξεκινήσουιν...

Τὴν ἴδια στιγμή θόρυβος ξεκλειδώματος ἀκούγεται. Καί, σχεδὸν ἀμέσως, ἡ κλειστή πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῶν τριῶν Παιδιῶν, ἀνοίγει ἀργά...

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

"Ἄς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο τώρα τοὺς Ἀστυνομικοὺς, τὰ Παιδιά καὶ τὴν πόρτα ποὺ ἀνοίξε ἀργά. Πρέπει νὰ γυρίσουμε κάπως πίσω στὴν ἱστορία μας. Νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ἀρη, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ πηδώντας τὸν πίσω μανδρότοίχο τῆς αὐλῆς, ξέφυγε τρέχοντας γιὰ ν' ἀναζητήσῃ τὰ χημικά του στοιχεῖα.

Καὶ νὰ: Λαχναριασμένος φθάνει γρήγορα στὸ πιὸ κοντινὸ Φαρμακεῖο, πού, φυσικά, τὸ δρίσκει κλειστό...

"Ὅμως κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή του διαβάζει τὴ διεύθυνσι κατοικίας τοῦ Φαρμακοποιοῦ. Καὶ παίρνει, τρέχοντας πάλι, τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του.

Εὐτυχῶς ποὺ κι αὐτὸ δὲν δρισκόταν τόσο μακριά.

"Ἔτσι, φθάνει γρήγορα ἐκεῖ. Κτυπάει, παρατεταμένα καὶ πολλὰς φορές, τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

Μιά μεσόκοπη ἀραπίνα ὑπερβρίτια ἀνοίγει ἕνα ἀπὸ τὰ κάτω παράθυρα.

— "Ὁ κύριος Φαρμακοποιὸς εἶναι μέσα; ρωτᾷ ἀλαφιασμένος ὁ Νέος.

— Ναι, παιδί μου... Μὰ

τέτοια ὥρα, κοιμάται!

— Νὰ τὸν ξυπνήσῃς, σὲ παρακαλῶ! Νὰ τὸν ξυπνήσῃς ἀμέσως! Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη. "Ἐνας ἄνθρωπος εἶναι θαρσιὰ ἄρρωστος. "Ἄν δὲν προλάβουμε θὰ πεθάνῃ!

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ἀγουροξυπνημένος ὁ Φαρμακοποιὸς παρουσιάζεται στὸ κατώφλι τῆς:

— Ἀμέσως παιδί μου! Λέει στὸν Ἀρη. Μιά στιγμή νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ γκαράζ τὸ ἀμάξι μου. Θὰ ρθῶ ἔτσι μὲ τὶς πιζάμες, ὅπως εἶμαι! "Ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου, δὲν ἐπιτρέπονται καθυστερήσεις...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε! ψιθυρίζει ὁ μικρὸς Φαντομάς.

Σὲ λίγο ὁ Φαρμακοποιός, μὲ τὶς πιζάμες, φρενάρει ἔξω ἀπὸ τὸ Κατάστημά του. Βγαίνει μαζί μὲ τὸν Ἀρη. Ἀνοίγει τὸ Φαρμακεῖο καὶ μπαίνουν μέσα.

— Δώσε μου τὴ συνταγή, παιδί μου! τοῦ λέει.

"Ὁ Νέος ζητᾷ μολύβι καὶ χαρτί:

— Θὰ σὰς γράψω ἀμέσως τί μοῦ χρειάζεται! τεῦ κάνει, κομπιάζοντας κάπως.

Καὶ τοῦ γράφει γρήγορα τὰ χημικὰ στοιχεῖα ποὺ θέλει.

"Ὁ Φαρμακοποιὸς ρίχνει μιὰ ματιά στὸ χαρτί. Τὸ πρόσωπό του ἀγριεύει ἀπότομα:

— Μὰ αὐτὰ ποὺ ζητᾷς δὲν εἶναι γιὰ ἄρρωστο! "Ὅστε μὲ κορόιδεψες λοιπόν; Πήγαίνε ἀπ' ἐδῶ, παληόπαιδο! Χάσου ἀπὸ

τά μάτια μου, πρὶν τηλεφωνήσω στὴν Ἀστυνομία...

Ὁ Ἄρης τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ναί. Δὲν τὰ θέλω γιὰ ἐτοιμοθάνατο. Ὅμως ἂν δὲν σὰς ἔλεγα ἔτσι, δὲν θὰ θρυσκόσατε τώρα ἐδῶ... Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ μοῦ χρειάζονται γιὰ κάτι πολὺ - πολὺ σοβαρό! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ. Χωρὶς αὐτὰ κινδυνεύει ἡ ζωὴ ὅχι ἑνός, μὰ τριῶν ἀνθρώπων. Καταλάβατε, κύριε;

Ὁ Φαρμακοποιὸς εἶναι ἀνένδοτος.

— Γκρεμοτσακίσου, εἶπα ! Θὰ σὲ πετάξω μὲ τὶς κλωτσιὲς ἔξω!

Ὁ Ἄρης γυρίζει νὰ φύγῃ ἀπογοητευμένος. Ὅμως κοντοστέκεται σχεδὸν ἀμέσως. Τοῦ λέει :

— Θὰ φύγω! Δίκηο ἔχετε... Μὰ θέλω νὰ σὰς ζητήσω μιὰ μονάχα, πολὺ μικρὴ, χάρι :

Ὁ Φαρμακοποιὸς δέχεται γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ :

— Ἀειντε, λέγει... Καὶ γρήγορα. Πρέπει νὰ γυρίσω σπῆτι μου νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ Ἄρης τὸν ρωτᾷ :

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πόσο στοιχίζουν ὅλ' αὐτὰ τὰ χημικὰ στοιχεῖα ποὺ ἔγραψα στὸ χαρτί;

Ὁ Καταστηματάρχης κάνει μουρμουρίζοντας τὸν ὑπολογισμό καὶ τὴν ἀθροισί :

— Μμμ... μμμ... μμμ... μμμ... μμ!

Καὶ ἀποφαινεται :

— Χμμ... Εἶναι ἀκριβοῦς! Ὁλ' αὐτά, καὶ στὶς ποσότητες ποὺ γράφεις, κάνουν τριάντα δολλάρια!

Ὁ Νέος τοῦ προτείνει :

— Τί θὰ λέγατε ἂν σὰς δώσω γι' αὐτά... τριακόσια δολλάρια!

Καὶ δγάζει ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν ποσόν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φαρμακοποιοῦ ἀπὸ ἄγριο, γίνεται ἡμερο. Τοῦ ἀποκρίνεται μὲ καλωσύνη καὶ συμπόνια :

— Ἔστω, θὰ σὰς δώσω... Ἀφοῦ, ὅπως λές, κινδυνεύει ἡ ζωὴ τριῶν ἀνθρώπων!

Ὁ τετραπέρατος Ἄρης τὸν εἰρωνεύεται :

— Σωστά! Κι ὅταν μάλιστα ἡ σωτηρία τους ἔρχεται ἀπὸ... ἑκατὸ δολλάρια ὁ καθένας!

Ὁ συμφεροντολόγος Καταστηματάρχης κάνει πῶς δὲν κατάλαβε τὸν ὑπαινιγμό. Κι ἀρχίζει νὰ δγάζῃ καὶ νὰ ζυγίξῃ τὰ χημικὰ στοιχεῖα ποὺ ὁ νεαρὸς Πελάτης του εἶχε γράφει στὸ χαρτί.

— Γρήγορα! Κάν'τε ὅσο μπορεῖτε πιδ γρήγορα! τὸν διᾶζει ὁ μικρὸς Φαντομάς!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Ἐχει ξημερώσει καλὰ πιδ ὅταν ὁ Ἄρης φθάνει καθυστερημένος καὶ τρέχοντας στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ τους. Ξαναπηδάει τὸν μανδρότοικο, ἀνοίγει τὴ μικρὴ πόρτα τῆς αὐλῆς. Τρυπᾷ μέσα...

Ἔτσι σταματᾷ μπροστὰ στὴ μισάνοικτη ντουλάπα. Καὶ δγάζει ἔξω τὸν τραυματισμένο Κακούργο.

Κάνει γρήγορα τὴν ἀνάμειξι τῶν χημικῶν στοιχείων, ὅπως

του είχε 'πεί ο μακαρίτης 'Επιστήμονας.

— Πού νά τόν στείλω τώρα; αναρωτιέται ψιθυριστά. Θά μπορούσα νά τόν διαλύσω στὸν αέρα. Νά τόν στείλω μπεςκέσι στὴν 'Αστυνομία... "Ὁμως ὄχι. Γιατὶ θά τὸν ἀνακρίνουν ἐκεῖ. Καὶ θά μάθουν πὼς εἶχε ἔρθῃ ἐδῶ στὸ σπίτι μας!

Συλλογιέται λίγες στιγμές ἀκόμα. Καὶ τέλος ἀποφασίζει:

— Θά τὸν στείλω μακριά. Κάτω στὴν 'Αφρική. Στὴν ἔρημο Ζαχάρα! 'Η πυρωμένη ἄμμος θά τοῦ κάνῃ καλό!

Τέλος πασπαλίζει μὲ τὴ σκόνη τοῦ δλοκλήρο τὸ ζωντανὸ ἀκόμα κορμὶ τοῦ ἄγνωστου 'Επισκέπτη!

Καὶ νά: τὸ ἀπίστευτο θαῦμα δὲν ἀργεῖ νά γίνη!

Τὸ σῶμα τοῦ ἀναίσθητου Κακούργου ἀρχίζει νά διαλύεται στὸν ἀτμοσφαιρικό αέρα, σὰν ἄλατι στὸ νερό! 'Ενῶ ὁ 'Αρης ψιθυρίζει τρεῖς φορές:

—Νά ξαναβρεθῇ στὴν 'Αφρική. Βαθεῖα μέσα στὴν ἔρημο Ζαχάρα! Νά ξαναβρεθῇ στὴν 'Αφρική. Βαθεῖα μέσα...

Σὲ λίγο ἀπὸ τὸν μυστηριώδη

Ὁ Χάρος μὲ τὴ μάσκα, τὰ χάνει μπροστὰ στὴν ὁμαδικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι τῶν τριῶν ἀδελφιαστων Παιδιῶν. Καὶ τὸ φονικὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ἐγκληματικά του χέρια.

Ἐπισκέπτη τῆς νύκτας, δὲν ἔχει ἀπομείνει τίποτα! Τὰ μόρια τοῦ σώματός του ἔχουν ἀφομοιωθῇ, μὲ τὰ μόρια τοῦ αἱρέα. Ταξιδεύει τώρα γιὰ τὴ μακρυνὴ Ἀφρική!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς τακτοποιεῖ τὸ σπίτι. Πρέπει οἱ Ἀστυνομικοὶ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτα ἀπ' ὅσα εἶχαν διαδραματισθῇ ἐκεῖ μέσα.

Υστερα δγάζει τὰ ρούχα του. Τὰ τακτοποιεῖ στὶς κρεμάστρες τῆς ντουλάπας. Φοράει τὶς πιζάμες τοῦ ὕπνου. Ἀνακατεύει τὰ μαλλιά του. Θέλει νὰ φαίνεται πὼς μόλις ἔχει ξυπνήσει.

Τέλος προχωρεῖ στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ. Καὶ ἀνοίγει ἀργὰ τὴν πόρτα!

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα στὸ σημεῖο ποῦ εἶχαμε διακόψει τὴν ἱστορίαν μας...

Οἱ Ἀστυνομικοὶ — ὅπως θυμόσαστε — ἀκούγοντας τὸν Φαντεκέξ, ποῦ ἤξερε ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ τοὺς Νόμους, ἀποφασίζουν νὰ φύγουν. Θὰ πᾶνε στὸ Τμήμα νὰ συμβουλευθοῦν τὸν Διοικητὴ τους.

Μὰ δὲν προφθαίνουν νὰ ξεκινήσουν...

Τὴν ἴδια στιγμή θόρυβος ξεκλειδώματος ἀκούγεται. Καί, σχεδὸν ἀμέσως, ἡ κλειστὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῶν τριῶν Παιδιῶν ἀνοίγει ἀργά...

Ὁ Φαντεκέξ ποῦ βλέπει τὸν Ἀρῆ καθόλου δὲν τὰ χάνει.

— Ξύπνησες ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ ψοφολογητό σου; τοῦ φωνάζει γελῶντας. Λίγο ἂν ἀργούσες ἀκόμα, θὰ νοικιάζαμε... ἄλλο σπίτι! Χί, χί, χί!

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἡ Δανάη προσκαλεῖ χαμογελώντας τοὺς Ἀστυνομικοὺς:

— Ὅριστε, κύριοι. Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Περᾶστε μέσα νὰ ψάξετε!

Ἀργὰ καὶ κάπως ντροπισσμένοι γιὰ τὶς ὑποφίες τοὺς οἱ δυὸ Πόλισμαν προχωροῦν. Μπαίνουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φτωχικοῦ καὶ ἀπόμερου σπιτιοῦ. Ψάχνουν μηχανικὰ κ' ἐπιπόλαια. Χωρὶς καμμιά προσοχὴ κ' ἐνδιαφέρον.

Ὁ Φαντεκέξ ποῦ τοὺς παρακολουθεῖ, στεναχωρεῖται:

— Μὰ ψάξιμο εἶν' αὐτὸ ποῦ κάνετε, ἀδερφέ μου; Νὰ τὸ ξέραμ' ἔτσι δὲν θά...

Οἱ Ἀστυνομικοὶ πονηρεύονται:

— Τί; Πῶς; Ἄν τὸ ξέρατε, τί «δὲν θά»;

Ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας διορθώνει:

— Θέλω νὰ πῶ πῶς... Πῶς ἂν τὸ ξέραμε, δὲν θὰ μᾶς... ἔκλεινε ὁ ἀέρας τὴν πόρτα!

Καὶ τὸ ρίχνει στὸ ἀστεῖο:

— Χί, χί, χί! Ἄν δὲν ποῦμε καὶ κανένα εὐτράπελο, πῶς θὰ περάσ' ἡ ὥρα μας; Χί, χί, χί!

Οἱ Ἀστυνομικοὶ τὸν κυττάζουν κουνώντας τὰ κεφάλια τους. ἔχουν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή σχηματίζει ἀντίληψιν τῆς βλακειᾶς καὶ τῆς χαζομάρας του!

Ὅμως ὁ Φαντεκέξ — ποῦ

τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ — παρεξηγίεται :

— Μοῦ φαίνεται κύρ Πολι-
σμανάδες πὼς μ' ἔχετε περάσει
γιὰ βλάξ! "Ὁμως κἀτὶ τέτοιους
βλάξ σὰν καὶ τοῦ λόγου μου,
νὰ συναντᾶτε στὶς δουλειές
σας. Καὶ θὰ προκόψετε! Χίι χίι,
χίι!

Οἱ Ἀστυνομικοὶ κάνουν, γιὰ
τὰ μάτια, πὼς ψάχνουν λίγο
ἀκόμα. Εἶναι δέβαιοι πὼς τί-
ποτα τὸ ὑποπτο δὲν βρίσκεται
μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Καὶ
πὼς οὔτε καὶ ὁ πυροβολισμὸς
τῆς νύκτας εἶχε πέσει ἐκεῖ !

Τέλος ζητοῦν συγγνώμη... Καὶ
χαιρετῶντας εὐγενικὰ τὰ τρία
Παιδιά, φεύγουν...

Καθὼς ξεμακραίνουν, ἀκοῦνε
πίσω τοὺς τῆ φωνὴ τοῦ Φαντε-
κέξ πού τοὺς κοροϊδεύει.

— Στὸ καλόσοο! Κι ἄμα ξα-
νακούσετε καμμιά ἄλλη ντου-
φεκιά, κοπιᾶστε νά... σπάσου-
με πλάκα! Χίι, χίι, χίι!

Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ!

Ὁ "Αρης εἶναι τώρα τρελ-
λὸς ἀπὸ χαρά! Ἡ ἐπιτυχία
τῆς καταπληκτικῆς ἐφευρέσεως
τοῦ μακαρίτη "Επιστήμονα, τὸν
ἔχει γεμίσει ἐνθουσιασμὸ κ' αἰ-
σιοδοξία γιὰ τὴ ζωὴ!

Ξέρει τώρα πὼς κρατᾶει στὰ
χέρια του τὴ μεγαλύτερη δύ-
ναμι γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς πο-
λέμους. Καὶ γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ
τὴν εἰρήνην στὸν Κόσμο!

Ξέρει ἀκόμα πὼς τὴ συνταρα-
κτικὴ αὐτὴ ἐφεύρεσι τὴν κατέ-

χει μονάχα αὐτός. Τέτοια ἦταν
ἄλλωστε καὶ ἡ τελευταία ἐπι-
θυμία τοῦ μαρτυρικοῦ "Επι-
στήμονα!

Καὶ ἐξηγεῖ στὴ Δανάη καὶ
στὸν Φαντεκέξ, ὅλα ὅσα εἶχαν
συμβῆ στὸ Φαρμακεῖο καὶ στὸ
σπίτι. Τοὺς περιγράφει τέλος,
μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὴν αὐλο-
ποίησι κ' ἐξαφάνισι τοῦ Κα-
κούργου. Καὶ τὴν... ταχυδρό-
μησί του γιὰ τὴν "Ερμη Ζαχά-
ρα!

Ὁ Τζωντυζὼν ὅμως ἔχει ἀν-
τίρρησι :

— "Αχ, καϋμένη, Μικροφαν-
τομάκο!

— Τί τρέχει;

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξαπο-
στείλῃς στὴν "Ερμη Ζαχάρα !
Ἐκεῖ θὰ γλυκαθῇ, παναθεμάτο-
νε !

— Ἀλλὰ πού νὰ τὸν ἔστελ-
να; ρωτᾶει χαμογελῶντας ὁ
"Αρης.

— Στὴν "Ερμη... Κινινά-
ρα! Νὰ φαρμακωθῇ ὁ ἄτιμος!

Μὰ ἡ Δανάη — ὅπως ξέρου-
με δὲν εἶναι μονάχα ὁμορφη,
γοητευτικὴ καὶ χαριτωμένη Κο-
πέλλα. Εἶναι καὶ ἀφελής, νευ-
ρική, ἐπιπόλαια, περίεργη καὶ
προπαντὸς ζηλιάρη!

"Ετσι, σὲ μιὰ στιγμή, τρα-
βάει παράμερα τὸν "Αρη.

— Θὰ μοῦ πῆς κ' ἐμένα τὸ
μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεως αὐ-
τῆς; τὸν ρωτᾶει.

— "Ὁχι! τῆς ἀποκρίνεται
ξερὰ καὶ κατηγορηματικά.

— Γιατί ;

Ὁ μικρὸς Φαντομάς χαμογε-

λάει καλόκαρδα:

— Τέτοια μυστικά μόνον οί βλάκες εμπιστεύονται στη γλώσσα μιᾶς γυναίκας.

— Κ' ἐσὺ δὲν εἶσαι βλάκας;

— Δὲν ξέρω... Ἐσὺ τί λές;
Ἡ Δανάη ἔχει γίνει μπαρούτι :

— Ἐγὼ λέω πῶς εἶσαι, ὅχι μονάχα βλάκας, μὰ καὶ σαχλὸς καὶ τιποτένιος καὶ ἀχάριστος καὶ ἀναίσθητος καὶ συχαμένος καὶ γαϊδούρι !

— Λοιπόν; ρωτᾷ ὁ Ἄρης.
— Τί λοιπόν; Θὰ μὸυ πῆς τὴν ἐφεύρεσι; Ναί, ἢ οὐ;

— Οὐ !
Ἡ μελαχροινὴ Κοπέλλα μανιάζει τώρα. Τὸν ἀπειλεῖ :

— Ἄν δὲν μὸυ τὴν πῆς, θὰ φύγω!

— Στὸ καλὸ!
— Θὰ φύγω μακριά! σοὺ λέω.

— Καλὸ ταξίδι!
— Ὡστε δὲν με ἀγαπᾷς;
— Σὲ ἀγαπῶ!
— Καὶ δὲν λυπᾶσαι πού θὰ μὲ χάσης, κακοῦργε;
— Λυπᾶμαι !

Τὸ νευρικὸ Κορίτσι ξεσπάει σὲ λυγμούς :

— Μὰ τότε; Τότε γιατίι μὲ... διώχνειεις !

ΚΑΚΑ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ἄν ὁ Ἄρης, πού ποτὲ δὲν παρεξηγεῖ τὴν Δανάη καὶ πάντα καταφέρνει νὰ κρατᾷ τὴν ψυχραιμία του ἀπέναντί της, αὐτὴ φορὰ νευριάζει :

— ὦ, μὰ εἶσαι καὶ ἄδικη !

τῆς φωνάζει ἔξω φρενῶν. Φύγε, λοιπόν, ἂν θέλῃς νὰ φύγῃς, καὶ μὴ μὸυ ζαλίζῃς ἄλλο τὸ κεφάλι ! ὦχ, ἀδερφέ !

Ἡ ὁμορφὴ καὶ πεισματάρικὴ Κοπέλλα, δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ ὑποχωρήσῃ :

— Πολὺ καλὰ, τύραννε! τοῦ φωνάζει σὰν μανιασμένη τίγρι. Φεύγω καὶ χωρίζουμε γιὰ πάντα !

Ἀμέσως προχωρεῖ, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, βγαίνει ἔξω καὶ τὴν βροντᾷ μὲ δύναμι πίσω της :

— Σαχλέ !
Ὁ Ἄρης μετανοιῶνει ἀμέσως γιὰ τὸν τρόπο πού τῆς φέρθηκε. Κάνει νὰ τρέξῃ πίσω της. Νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ...

Μὰ ὁ Φαντεκέξ τὸν συγκρατεῖ :

— Στάσου, καὶ μένε! Τί φοβάσαι; Σὲ λίγο, θὰ θρίσκειται πάλι ἐδῶ. Οὔτε ἡ πρώτη φορὰ εἶναι πού φεύγει, οὔτε ἡ τελευταία! Δὲν τὴν ξέρεις τώρα; Ἄν πᾶς νὰ τὴν περικαλέσῃς νὰ γυρίσῃ, τότες εἶναι πού θὰ τὸ πάρῃ ἀπάνω της. Καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτέ!

... ..

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας λαθεύει στὰ προγνώστικά του: Ἡ Δανάη δὲν ξαναγυρίζει οὔτε σὲ λίγο, οὔτε τὴν ἄλλῃ μέρα, οὔτε τὴ μεθεπομένη...

Ὁ Ἄρης πηγαينوέρχεται μέσα στὸ σπίτι σὰν λιοντάρι στὸ κλουβί! Φυσσάει, ξεφυσσάει καὶ κάθε τόσο τὰ βάζει

μέ τὸν ἄμοιρο Φαντεκέξ·

— Τὰ βλέπεις, βλάκα; Ἐσὺ
φταῖς ποὺ μ' ἐμπόδισες νὰ τὴ
συγκρατήσω! Ποῦ βρίσκεται
τώρα; Ποῦ νὰ ψάξουμε νὰ τὴ
βροῦμε;

“Ὁμῶς ἀλλοίμονο! Τὰ κακὰ
καὶ μαύρα προαισθήματα ποὺ
βασανίζουν τὸν μικρὸ Φαντομά,

δὲν ἀργοῦν νὰ ἐπαληθεύσουν.

Ἀκριβῶς, τὰ μεσάνυχτα τῆς
τρίτης ἡμέρας, τὸ τηλέφωνό του
κουδουνίζει :

— Ντρρρίνννν, ντρρρίννννν!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΕ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ!

Τὴν ἐρχομένη Τρίτη

κυκλοφορεῖ τὸ καταπληκτικώτερο τεῦχος τοῦ

ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ

μέ τὸν συναρπαστικὸ τίτλο:

“Ἡ ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,”

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Μονάχα ὅσοι ἔχουν ΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ καὶ ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ
ΝΕΥΡΑ ν' ἀγοράσουν καὶ νὰ διαβάσουν αὐτὸ τὸ τεῦχος!

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ κάτι παρόμοιο μέ τὴν
περιπέτεια ΓΚΡΑΝ ΓΚΙΝΙΟΛ

“Ἡ ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,”

— Θὰ πιαστῇ ἡ ἀναπνοή σας ἀπὸ τὴ δρᾶσι καὶ τὴν ἀγωνία!

— Θὰ μείνετε μέ ἀνοικτὸ τὸ στόμα μπροστὰ στοῦ μυστήριου!

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ Π Ε Μ Π Τ Η

κυκλοφορεῖ τὸ ἑκ α τ ο σ τ ὸ τ ρ ῖ τ ο τεύχος

τοῦ θρυλικοῦ περιοδικοῦ

«Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

μὲ τὸν τίτλο:

"Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ,

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Κανέναν δὲν μετανοιώνει ποτέ, ἀγοράζοντας καὶ διαβάζοντας
μοναδικὰς περιπέτειες Ζούγκλας τοῦ

«Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτη.

Σ υ γ γ ρ α φ ε ῦ ς : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερανζέρου
26β Ἀθήναι.

Ἐ κ δ ὅ τ η ς : ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ.
Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀγκυρα» Πειραιῶς 18. — Ἀθήναι.

Σ η μ. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΤΧΟΤΣ 7.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τις γράφει Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Α. ΣΕΙΡΑ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ
ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ-
ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

Ο ΑΡΗΣ

- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(ΚΑΙ ΕΡΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.694